

כתב תביעה

חלק ראשון:

ת"א 1-21

בבית המשפט המחוזי בלוד

התובעים:

1. "עד כאן – צעירים למען ישראל" ע"ר 580615987
 2. שניאור זלמן חי טייב
 3. קונסטנטין פולבוי גורחובסקי
- ע"י ב"כ עו"ד רון לוינטל (מ.ר. 41652) ו/או עוה"ד צור פלק (מ.ר. 81779)
מרח' הארבעה 28, תל אביב ron@ron-law.co.il
טל. – 03-5243344 ; פקס. – 03-5243355

- נ ג ד -

הנתבעים:

1. שוברים שתיקה חל"צ (ח.פ. 308400878)
2. מרח' קרליבך 2 (ת.ד. 51027), תל אביב יפו 6713206
2. ירון זאב

סכום התביעה: 2,600,000 שקלים

סוג התביעה: נזיקית-כספית, לשון הרע

חישוב האגרה: 32,000 שקלים, מבוסס על ס' 1 לתוספת (תקנה 2) מיום הודעה תשפ"א-2021, תקנות בתי המשפט (אגרות), תשס"ז-2007, שהם "2.5% מהסכום כערכו בעת הגשת התובענה ולא פחות מ-755 שקלים" ב"תביעה לפי סכום קצוב"

מועד הגשת כתב ההגנה: בתוך 60 יום

חלק שני:

1. שבוע אחרי פסק הדין המהדהד שניתן בבית משפט זה – בעניין **ת.א. (מרכז) 12733-11-16 ניסים מגנאגי נ' מוחמד בכרי** – מוגשת לבית המשפט תביעה, שגם בה, הנתבעים לקחו חלק בפעולת דיבה מתוכננת ופוגענית, להפצה בינלאומית של דברי דיבה ושקרים, בארץ ובעולם, נגד חיילים בצה"ל, תוך פגיעה בצה"ל ובמדינת ישראל, על גבם של התובעים.
2. מפרסומי הנתבעים עולה כי התובעים מעורבים, בירי לא מבוקר "להנאתם", פעולות לא מוסריות שונות במסגרת שירותם בצה"ל, כאשר הדברים הינם דברי שקר מוחלטים.
3. נזק תדמיתי רב נגרם לתובעים, אך גם למדינת ישראל, תוך שה"עדות" השקרית של נתבע 2 במסגרת הבמה והעידוד של נתבעת 1 ואף העריכה המגמתית של חלק מ"עדותו" של נתבע 2 כפי שיפורט בהמשך, משמשים "חוקרים" בינלאומיים ומהווים רכיבים בדוחו"ת חמורים שנכתבו נגד צה"ל והופצו באו"ם ובעשרות מדינות בעולם.
4. התובעים נאלצו להתגונן בפני חבריהם לפלוגה ולאוגדה, להיחקר במצ"ח ובמשטרת ישראל, לתת דין וחשבון לבני משפחותיהם, ולמצוא עצמם בתוך קלחת שמבוססת כולה על שקרים מוחלטים של נתבע 2.
5. נתבע 2, כאשר נחקר בעצמו על הטענות שהעלה, ציחקק, חזר בו מאמירות שנאמרו בצילום ה"עדות" אצל נתבעת 1, טען כי קטעים נערכו, ומובן כי לאור חוסר אמינותו ומהימנותו, לא נמצא דבר בטענות שהפיץ (אך אלה כבר הפכו להיות רכיבים ויסודות של דו"חות בינלאומיים נגד ישראל, נושא לחקירת המשטרה הצבאית וכן כתם וקלון על מצחם של התובעים).
6. תביעה זו נועדה כדי לנקות את שמם של התובעים, ואגב ניקיון שמם, אולי תנוקה במעט, גם מדינת ישראל, ששני הנתבעים פגעו בה, בשמה ובתדמיתה, כמו גם בתדמיתו של צה"ל. בשורה של כלי תקשורת בארץ ובעולם ובין היתר ב-CNN, NPR, וושינגטון פוסט והגארדיאן אליהם נחשפים עשרות מיליוני אזרחים בעולם.

א. מיהות הצדדים:

7. התובעת 1 הינה עמותה ישראלית ציונית, אשר שמה למטרה בין היתר להגן על שמם של חיילי צה"ל בארץ ובעולם וכן לחשוף את סיפורי הבדים אותה מפרסמת חזור ושנה נתבעת 1.
8. התובעים 2-3 הם חיילים אשר שירתו בצה"ל לצד נתבע 2, בין השאר במהלך מלחמת 'צוק איתן' בקיץ שנת 2014, בתוככי רצועת עזה.
9. התובעים, ציונים ופטריוטיים, התגייסו לשירות קרבי בצה"ל, לחמו וסיכנו את חייהם כדי להגן על בטחון אזרחי ישראל תוך סיכון עצמי משמעותי, ועשו זאת מתוך תחושת שליחות, ותוך שהם מקפידים לשמור על צלם אנוש תוך כדי קרב.
10. נתבעת 1 הינה חברה לתועלת הציבור, הפועלת כנגד השליטה הישראלית ביהודה ושומרון באמצעות פרסום ברחבי העולם ובישראל של עדויות חיילים על שירותם הצבאי שחלקן הגדול סיפורי אווירה ומיעוטן תיאור אירועים ספציפיים.
11. נתבע 2 שירת לצד התובעים 2-3 במהלך שירותם הצבאי.

12. במהלך שירותם הצבאי, לא נרשמו אירועים מיוחדים, ובזמן אמת – לא נערכו תחקירים אודות תקלות מבצעיות, לא הובאו טענות כנגד תפקודם, לא התקיימה חקירת מצ"ח בגינם ולא נטענו טענות כלשהם מצד נתבע 2 כלפיהם.

13. לתדהמתם, התברר להם כי נתבעת 1 העלתה סרטונים של נתבע 2 (המכונים "עדות" בפי הנתבעים), לאירועים שלכאורה התרחשו בעת שירותו בצה"ל, בנוכחות התובעים, אירועים קשים המציגים את הנתבעים בפרט ואת צה"ל ומדינת ישראל בכלל, באור שלילי ביותר ועולים עד כדי עדויות על ביצוע פשעי מלחמה חמורים.

14. בין היתר נאמר כי נתבע 2, יחד ולצד התובעים, ביצעו ירי על אוכלוסייה אזרחית ללא סיבה מבצעית, ביצעו ירי פגזים לעבר רכבים נוסעים ללא כל סכנה שנשקפה להם, ירו פגזים למטרות אקראיות ללא הכוונה מודיעינית וללא צורך מבצעי כפי שיפורט בהרחבה בהמשך. **דברים אלה כמובן שלא היו ולא נבראו, מדובר על דברים שבדה נתבע 2 מליבו ו/או "שיפץ" ו"ערך" אותם** כך שדברים שנעשו בהתאם להנחיות ולצרכים מבצעיים הוצאו לגמרי מהקשרם וציירו את התובעים, את צה"ל ואת מדינת ישראל כפושעי מלחמה אכזריים.

15. יובהר כבר עתה - אירועים אלה לא היו ולא נבראו. המדובר בפרסום לשון הרע דיבתי, חמור, פוגעני, משמיץ, השם ללעג ולקלס את התובעים, מתוך שהוא קושר אותם לפעילות מבצעית לצד נתבע 2.

16. הנתבעת 1 ערכה ופרסמה את ה"עדות" בסדרת סרטוני וידאו בערוצי הרשתות החברתיות שלה ובכלי תקשורת רבים ברחבי העולם. הסרטונים הופיעו, ועודם מופיעים, באתר האינטרנט של נתבעת 1 ובחשבון ה"יוטיוב" שלה, בכלי תקשורת בינלאומיים כפי שיפורט להלן ואף הגיעו לאתר האינטרנט של תנועת הטרור חמאס ואתר החדשות הקטארי 'אל-ג'זירה'.

17. לא זו בלבד שהפרסומים גרמו נזק של ממש למדינת ישראל, לתדמיתה של המדינה ולמוניטין שלה, וכן לתדמיתו של צה"ל, הרי שהם גם גרמו נזק עצום לתובעים עצמם, שנפגעו מפרסומי לשון הרע ודיבה בהיקפים חריגים בעוצמתם.

18. חבריהם לגדוד, בני משפחותיהם שידעו על שירותם הצבאי, מכרים וחברים, ייחסו להם את הנאמר על ידי נתבע 2 בסרטונים, כאילו לקחו חלק בניסיון לרצח חפים מפשע לצורך הפגת השעמום בו הם היו נתונים, ובירי חסר הבחנה במבנים ברצועת עזה כנקמה על מות חבריהם לפלוגה. התנהגות לא מוסרית, ופעולות קיצוניות שלא היה להן זכר.

19. יש להביע צער על כך שנתבע 2 בוחר להשמיץ את צה"ל ואת מדינת ישראל, אך מבחינת התובעים, הרי בעשותו כן, הוא מטיל צל, בושה וכלימה גם על פעילותם שלהם.

20. לא זו בלבד שהם נפגעו תדמיתית, הרי גם שבעקבות "עדותו" המפוברקת של נתבע 2, **נקראו לחדרי החקירות ונפתחו נגדם תיקים פליליים, אשר נסגרו בהמשך, מפאת שלא היה כל אמת בטענות נתבע 2.**

21. הם אף זומנו לחינם לחקירת משטרה במצ"ח. חקירה שנסגרה בלא כלום. הם נאלצו לתת הסברים לבני משפחותיהם על כך, וכן לחבריהם מהצבא ששירתו לצידם, לא באותו הטנק, אלא באותה פלוגה או גדוד. במשך תקופה ארוכה הם נדרשו להסברים לכל הסובבים אותם, ולאילו המכירים אותם משירותם הצבאי. חקירות מצ"ח בודדות נפתחו בעקבות מבצע 'צוק איתן'

אודותיו נסובו העדויות של נתבע 2, החמורות שבהן היו על הבדיות שנאמרו בעדות של נתבע 2 ופורסמו על ידי נתבעת 1.

22. בסיכומו של יום, התובעים מצאו עצמם כקורבנות שיימינג ודיבה של הנתבעים, אשר ראו בהשמצתם אגב השמצת צה"ל, בבחינת "נזק היקפי/משני", ופעלו באדישות לגבי הפגיעה בשמם הטוב. התובעים לא נטלו חלק בפעילות כפי שמפרט אותה נתבע 2 על הבמות שקיבל מאת נתבעת 1, והאירועים לא היו ולא נבראו. בשקר יסודם.

ב. בקליפת האגוז:

23. התובעים התגייסו לשירות קרבי בצה"ל בשנת 2012 ושירתו בין היתר בגבול רצועת עזה.
24. ב-8/7/14 יצא צה"ל למבצע צבאי בשם "צוק איתן" (להלן: "המבצע"), שנמשך כ-50 ימי לחימה, בעקבות ירי רקטות מרצועת עזה (הירי בא בתגובה למבצע "שובו אחים" בעקבות חטיפת ורצח שלושה נערים ישראלים). המדובר במבצע הצבאי הרחב ביותר אליו יצא צה"ל מאז מלחמת לבנון השנייה.

25. במאי 2015 פרסמה נתבעת 1 (חל"צ 'שוברים שתיקה') דו"ח עם עדויות חיילים ממבצע "צוק איתן" בשם "ככה נלחמנו בעזה 2014" (להלן: "הדו"ח"/"הספר"), שהתיימר לטעון שנעשו במהלך 50 ימי המלחמה, פעולות לא מוסריות של נקמה, ניסיון לרצח חפים מפשע ללא כל צידוק מבצעי והתנהגות לא הולמת מצד חיילי צה"ל. הדו"ח הושתת, בין היתר, על עדותו של נתבע 2 ועדויותיו הן המוזעזעות ביותר בדו"ח (וכפי שיפורט, באתר ייעודי אותו הקימה נתבעת 1 לצורך פרסום ספר העדויות הוצגו 12 עדויות בלבד, כשלפחות 4 מהן ניתנו ע"י נתבע 2).
הדו"ח "ככה נלחמנו בעזה 2014" מצ"ב ומסומן כנספח "א".

26. בעקבות פרסום הדו"ח, נפתחו שמונה חקירות פליליות על ידי המשטרה הצבאית (מצ"ח). אחת החקירות התבססה על שתי עדויות של נתבע 2, אשר יפורטו בהמשך. בעקבות "עדות" נתבע 2, הוא וחבריו לצוות הטנק ולפלוגה, בהם שני התובעים, נלקחו לחקירה פלילית במצ"ח.

27. התובעים שירתו לצד הנתבע 2 בשנים 2012-2014. התובע 2 שירת במבצע 'צוק איתן' בחטיבה 7, גדוד 75, פלוגת מ' (חטיבת השריון) בתפקיד הטען בצוות הטנק.

28. נתבע 2 שימש תותחן בחטיבה 7 באותו צוות טנק. מסיבה זו, "עדותו" של נתבע 2 אודות האירועים בטנק, מיוחסים בהכרח גם אל התובעים 2 ו-3, שכן הם לכאורה "עדי ראיה" ו"שותפים" לאירועים עליהם מלין נתבע 2 ב"עדויות". הם היו שם, השתתפו, שתקו, לקחו חלק פעיל או סביל, לפי ה"עדות". הם לפיכך, אם ה"עדות" הייתה נכונה, בני אדם לא מוסריים אשר השתתפו בניסיון לרצח חפים מפשע ובירי ללא הבחנה וללא הצדקה לבתי תושבי עזה ללא כל צידוק מבצעי. יודגש, כי ביצוע ירי בטנק אינו יכול להיות מבוצע על ידי חייל בודד מצוות הטנק, אלא לפחות על ידי שני חיילים מצוות הטנק (טען ותותחן) וכי ירי פגזים מהטנק לא מתבצע ללא אישור של מפקד הטנק (לכל הפחות).

29. ברי כי חבריו לצוות הטנק ולמחלקה ולפלוגה מזהים את נתבע 2, גם כשבחלק מהפרסומים פרצפו טושטש וקולו עוות, וברי כי מכריו מהצבא יודעים לייחס את האירועים אליו.

30. תובע 3 שימש כמפקד הטנק (בין 2011 ל-2014). גם הוא חווה את החוויות הקשות של זיהויו כמי שאינו מוסרי ועבר עבירות, ונאלץ לתת הסברים והכחשות לסובבים אותו. בתחילת המבצע, בעת הכניסה לעזה, שימש כמפקד בצוות של נתבע 2 (טנק 1א'). באותו לילה עבר לפקד על טנק אחר (טנק 1) בו חייל בשם יקיר קהילה היה הנהג. שני הטנקים היו מאותה מחלקה (מחלקה מוקטנת שמורכבת משני טנקים) פעלו במשותף, ביצעו פקודות ירי לעבר מטרות "מופללות" וקיבלו פקודות מאותו מפקד מחלקה לאורך כל המבצע.

31. ב"עדויות", הן הפרסום נשוא התביעה, מספר נתבע 2 כי בהתנהלות השגרתית של כוחות צה"ל וצוות הטנק הכולל את התובעים, נעשה במכוון ירי שרירותי של פגזים למטרות לעבר מטרות אקראיות, כגון בתים או כלי רכב, כאשר לא נשקפה ממטרות אלה כל סכנה ולא היה בהשמדתן כל יתרון צבאי. ככה סתם. להנאת הצוות.

32. התובעים יודעים כי המדובר בשקר גס וכי הם וחבריהם לצוות מעולם לא ירו על מטרות שלא היוו מטרה צבאית ומבלי שקיבלו פקודה מתאימה ממפקדים. לתובעים ברור כי ירי לעבר מטרה, שלא ידוע מי נמצא בה ושאינה מהווה מטרה צבאית לגיטימית, הוא אסור. מעבר לכך, ירי לעבר מטרה כזו, מסכן את חיילי צה"ל שעשויים להיות בפעילות באותו בית.

33. זאת ועוד – מצב הדברים הפוך: לא אחת אזרח לא חמוש וכמעט עירום היה מתקרב לכוחות צה"ל עליהם נמנו התובעים, ועל אף שהיה ברור כי הוא יכול לאסוף מידע על הימצאות כוחות צה"ל במקום, היה איסור מוחלט לירות לעברו, אלא רק לבצע ירי אזהרה כדי להרחיקו על מנת למנוע סיכון לכוח הצבאי. היו מקרים שמיד אחרי שהרחיקו את האזרח, הייתה מופעלת כלפי הכוח אש של מחבלי חמאס, לפי הכוונתו. באחד מהמקרים האלה נהרג אחד מחיילי הפלוגה.

34. בניגוד לדברי ה"עדות" דן, תותחן אינו מחליט בעצמו על איזו מטרה לירות, אלא אם מדובר במטרה שמהווה סכנה ממשית ומיידית מאותה מטרה שהוא מזהה (מבחן אמצעי וכוונה). בדרך כלל, המטרה מוגדרת על ידי המפקד, בהתאם להנחיות שהוא מקבל מהדרג הממונה עליו.

35. הפרקליטות הצבאית, מצ"ח ומשטרת ישראל ביצעו פעולות חקירה מקיפות אודות האירועים נשוא התביעה, ומסקנתם החד משמעית הייתה כי מדובר בסיפורי בדים, דבר זה ניתן ללמוד בנקל מהעובדה שלמרות שתובעים 2 ו-3 נחקרו בחשדות חמורים ביותר, התיק בעניינם נסגר "ללא נקיטת צעדים משפטיים" כלל. דבר שכאמור לא מתיישר עם טענות נתבע 2 בקשר למעשים המיוחסים למחלקת הטנקים של נתבע 2 ותובעים 2 ו-3.

מסמך הודעה על סגירת ההליך בעניין תובעים 2 ו-3 מצ"ב ומסומן כנספח ב'

36. בעדויותיו ובראיונות לכלי התקשורת ולנתבעת 1 סיפר נתבע 2 מספר רב של המצאות דיבה, אולם, לצרכי אגרה ונוחות, לעניין נתבע 2 יתמקדו ויעמיקו התובעים בשלושה סיפורים מרכזיים לצד מספר רב של פרסומים "שוליים יותר" שפרסם נתבע 2, עדויות שאף נחקרו ע"י מצ"ח ומשטרת ישראל בשל חומרתם היתרה, ובחקירות אלה שינה נתבע 2 את גרסתו מספר פעמים, והציג מציאות שונה לחלוטין מהמציאות אותה פרסמו הנתבעים כפי שיפורט בהמשך.

חקירתו של נתבע 2 מיום 5.1.2016 מצ"ב ומסומנת נספח ג'

חקירתו של נתבע 2 מיום 6.1.2016 מצ"ב ומסומנת נספח ד'

חקירתו של נתבע 2 מיום 12.1.2016 מצ"ב ומסומנת נספח ה'

חלק שלישי:

ג. פרסומי הדיבה:

37. הפרסומים אותם פרסמו הנתבעים ובראשם שלושת הפרסומים העיקריים (העדויות: "בוקר טוב אל בוריג", "יורים פגזים לזכרו", "ניסינו לפגוע במכונית" – להלן: "שלושת פרסומי הדיבה") מובאים להלן ולאחריהם יתר ה"עדויות" אותן מסר נתבע 2 ופרסמה נתבעת 1 (כאמור, תביעה זו תתמקד בעיקר בשלושת פרסומי הדיבה):

"בוקר טוב אל בוריג" (עדות מספר 29 בדו"ח "ככה נלחמנו בעזה 2014")

38. בעדותו של נתבע 2 שפורסמה בדו"ח של נתבעת 1 נאמר כי:

"אחרי שכבר השתלטנו על השכונה בלילה לא היה שום איום והיה שקט, פתאום הגיעה פקודה בקשר, חבר'ה כולם לעלות ל... למין שורה קזאת, מול שכונה בשם אל-בורייג' [...]. והוא העביר פקודה: חבר'ה כל הטנקים בשורה, תופסים עמדות ביחד מול השכונה בשם אל-בורייג', ואנחנו נעשה מגע. מגע זה ירי של כולם ביחד, ממוספר 1, 2, 3, ירי. אני זוכר את זה, כל הטנקים עמדו בשורה, אני אישית שאלתי המפקד שלי: לאן אנחנו יורים? הוא אמר לי: תבחר לאן שבא לך. וגם אחר כך בשיחות עם שאר החבר'ה, כל אחד בעצם בחר את המטרה שלו, והוא קרא לזה בקשר, בוקר טוב אל בוריג', "אנחנו נבצע חבר'ה בוקר טוב, אל בוריג'" זה הציטוט. בעצם להעיר את השכונה, להראות לחבר'ה, צה"ל פה, [...] הסתכלתי על איזה בית, גם בית גבוה מאוד, במרכז השכונה ההיא, בסביבות 2,000 מטר שזה 2 ק"מ בערך, ושאלתי את המפקד שלי: טוב, לאן לירות בבית? וסגרנו בינינו: טוב, אם בא לך קצת ימינה קצת שמאלה, קצת לחלון הזה, קצת לקומה הזאת, סגרנו. 1, 2, 3, ירי. כולם ירו פגזים לאן שהם רצו מן הסתם, אף אחד לא ירה עלינו לא לפני, לא אחרי, לא במהלך."

39. ודוק, נתבע 2 מציג מציאות שהוא, יחד עם צוות הטנק שלו ויחד עם הטנקים הנוספים של הפלוגה, ביצעו ירי פגזים שלא לצורך כדי "להעיר את השכונה", כאשר מדובר בשכונה ש"לא היה שום איום והיה שקט" ו"אף אחד לא ירה עלינו, לא לפני, לא אחרי, לא במהלך".

40. נתבע 2 "שכח" לספר (הן בעדותו אצל נתבעת 1, והן בראיונות שנתן לכלי התקשורת) כי הירי היה לצורך מבצעי לאור מידע מודיעני ספציפי על חוליות נ.ט. (שורה 380 לנספח ז') וכן שאל-בורייג' הינו מחנה חמאס גדול מאוד (שורה 383 לנספח ז') ועוד, לפי דבריו של נתבע 2 (שורה 387 לנספח ו') הירי ההרתעתי הגיע מספר רגעים לאחר ש"בדיוק סיימנו להשמיד מטרת נ.ט. על בית בן שתי קומות שבקומה השנייה נמסר לנו שיש נ.ט."

41. חלוקת המטרות בוצעה לאחר קבלת מידע מודיעיני ואושרה ע"י גורמי הפיקוד הבכירים של הגדוד. צה"ל אינו יורה ירי רנדומלי לעבר מטרות אזרחיות, הן מהבחינה המבצעית (חשש מפגיעה בכוחות צה"ל נוספים) והן בפן המוסרי.

42. כאמור, בניגוד לעדותו של נתבע 2, הירי היה בעל צורך מבצעי, לאחר ירי אישי של נתבע 2 לעבר עמדת נ.ט. כך שהנתבע לא יכול לטעון כי לא ידע/לא הכיר את הסכנות האורבות משכונת החמאס "אל בוריג'", ובטח שלא מדובר היה על מקום ממנו "לא היה שום איום והיה שקט".

מצ"ב סרטון ה"עדות" – "בוקר טוב אל בורייג" של נתבע 2, על דיסק המסומן כנספח ו'.
מצ"ב תמלול ה"עדות" "בוקר טוב אל בורייג", מסומן כנספח ז'".

"ניסינו לפגוע במכונית" (עדות מספר 38 בחוברת "ככה נלחמנו בעזה 2014")

43. בעדותו של נתבע 2 שפורסמה בדו"ח של נתבעת 1 נאמר כי:

כעבור שלושה שבועות בתוך רצועת עזה הגענו למין מקום שיש לנו תצפית של ק"מ, ק"מ חצי על ציר שקוראים לו "ציר טנצ'ר" בשפה הצבאית, שזה ציר מאוד מאוד ראשי עם שני נתיבים מצפון לדרום שני נתיבים מדרום לצפון, ובמהלך כל הלחימה הציר הזה... הייתה הוראה שלא נוגעים בציר הזה, עורק חיים ראשי של הרצועה, זה לא קשור לאזור הלחימה. לא יורים עליו, אפילו הייתה לנו תחושה שזה בא אפילו מהממשלה, משהו מאוד כאילו חשוב שאסור לפגוע בו. וכעבור שלוש שבועות בתוך הטנק פתאום עלינו לעמדה וראינו את הציר הזה, והתחילה מין תחרות, אתה תותחן, בא נראה אם אתה גבר, בוא נראה אתה מצליח לפגוע ברכב נוסע. אז מצאתי רכב, מונית ניסיתי לירות פגז, לא הצלחתי. עלו עוד שני רכבים ניסיתי עוד פגז או שניים לא הצלחתי, אז עברנו למקלע כבד, מקלע כבד לא הצלחנו כמה פעמים גם על מכוניות, עד שפתאום ראיתי רוכב אופניים סתם מדווש לו בכיף, אמרתי יאללה אותו אני מוריד, מצאתי את הטווח כיוונתי לא פגעתי, פגע קצת מלפניו, ואז פתאום הוא התחיל לדווש במהירות פסיכית כי יורים עליו, אז כל הצוות בטנק התחיל להיקרע מצחוק ש... ואללה תראו איזה מהיר הוא. ואחר כך גם דיברתי על זה עם עוד תותחנים ומסתבר שזה היה מין כזה תחרות כזו בין כל מיני אנשים בא נראה אם התותחן הזה פוגע ברכב, או התותחן הזה פוגע ברכב.

44. ודוק, בעדות סיפר נתבע 2 כי צוות הטנק ירה מספר פגזים לעבר מונית, לעבר מספר כלי רכב נוספים ללא כל צידוק מבצעי ועשה זאת כחלק מ"תחרות פגיעה ברכבים נוסעים", וכן ירי ממוקד באמצעות מקלע כבד במטרה לפגוע ו"להוריד" רוכב אופניים ש"סתם מדווש לו בכיף" ובכך בעצם טען כי צוות הטנק ניסה לרצוח חפים מפשע כחלק מ"תחרות". אולם גם לטענת נתבע 2 עצמו בחקירתו במשטרה (נספח ח') התברר כי גרסתו היא שלא היה ירי פגזים לעבר מונית ו/או רכבים נוסעים (נתבע 2 מסביר בחקירתו כי היה ירי נקודתי לעבר כלי רכב ספציפי שהתקבל מידע מודיעיני לגביו, וכן מידע מודיעיני לגבי רוכב האופניים וכי לא היה מדובר ב"תחרות" או ירי לשם הפגת שעמום כפי שסיפר בעדותו בפני נציגי נתבעת 1).

45. לא למותר לציין כי אף גרסה זו אינה עולה בקנה אחד עם האירוע שהתרחש בפועל, צוות הטנק (בו היו באותה העת תובעים 2 ו-3 ונתבע 2 ונהג נוסף) הוצב למשימת חיפוי על כוח אחר של הגדוד, במהלך משימתו הוטל על צוות הטנק לירות פגז לעבר בית חשוד בסמוך לציר טנצ'ר, צוות הטנק שזיהה רוכב אופניים שהתקרב למרחק של כמה מאות מטרים מהבית, ירה ירי אזהרה למרחק של למעלה מ-100 מטרים מרוכב האופניים בכדי להרחיקו, ולאחר מכן ירה פגז לעבר הבית, במהלך כל האירוע לא נשקפה כל סכנה לרוכב האופניים ולא בוצע כל ירי שמטרתו פגיעה ברוכב האופניים או בכל אדם אחר, הצגת המקרה כניסיון לרצח הינו מעשה שפל ופסול,

שהציג את התובעים כ"חיות אדם", חסרי מצפון וערכים וכחבורת פושעי מלחמה מהזן הגרוע ביותר.

מצ"ב סרטון ה"עדות" – "ניסינו לפגוע במכונית" של נתבע 2, על דיסק המסומן כנספח ח'.
מצ"ב תמלול ה"עדות" "ניסינו לפגוע במכונית", מסומן כנספח ט'.

"יורים פגזים לזכרו" (עדות מספר 51 בחוברת "ככה נלחמנו בעזה 2014")

46. בעדותו של נתבע 2 שפורסמה בדו"ח של נתבעת 1 נאמר כי:

"שבוע שבועיים אחרי שנכנסנו לעזה [...] סיפרו לנו שחבר נהרג בעקבות כך, וכך, וכך, והמ"פ אמר: חברה, עוד כמה דקות תתארגנו, תעלו על הכלים, זאת אומרת טנקים, ואנחנו ניתן מטח ירי לזכרו של החבר. אני זוכר שעד... הוא נסע בינתיים המחלקה עמדה במין מעגל דומם כזה, אנשים בכו, אנשים לא בכו, אנשים שברו גם עם הנשקים שלהם כמה חלונות באזור, ועלינו על הטנקים והתחלנו להניע את הכלים והמ"מ שאל את המ"פ, אנחנו עולים למגע בסדר? מגע זאת אומרת ירי של טנק על משהו.

המ"פ אמר: רשאי בזמנך החופשי. עלינו... הטנק שלי עלה לעמדה שזה מקום שאני בתוך... שאני יכול לראות מטרות, יכול לראות בתים, יכול לראות מה שאני יכול לירות עליהם, והמ"מ שלי שאל... סליחה המ"מ שלי אמר, טוב חברה אנחנו נירה עכשיו לזכרו של החבר ואמרנו: בסדר, ואז הגיע הרגע ש.. לאורך כל המבצע היה מין בית רחוק באזור החוף, בסביבות 4.5 ק"מ אפילו, ממש בית שאף אחד לא ידע אפילו איפה הוא נמצא, אני אפילו לא יודע איזה שכונה זאת הייתה, לא מאיים עלינו לא קשור לאף אחד, לא חלק מהמבצע, ליד היס, רחוק מכל דבר אפשרי, מכל סכנה אפשרית, אבל הבית הזה היה כתום, והכתום הזה שיגע אותי בעיניים, אני תותחן בטנק, אני שולט על כל מערכות הנשק, יש לי כוונת, ואני בעצם הבן אדם שיורה ורואה כל דבר שקורה.

וכל השבוע שבועיים הכתום הזה שיגע אותי בעין. אז אמרתי למ"מ שלי: אני רוצה לירות על הבית הכתום, הוא אמר לי: סבבה, מה שבא לך, וירינו. ירינו למרחק של 4.5 ק"מ, פגז שהוא בכלל נגד טנקים, שהוא בכלל לא יעיל לשום דבר, הוא לא נועד לפגוע בבני אדם, רק נגד טנקים. וסתם ירינו לבית הכתום הזה כי הוא היה כתום".

47. ודוק, נתבע 2 מספר כי לאחר מותו של סמל גיא לוי ז"ל (שהיה לוחם בפלוגה של התובעים ונתבע 2) אסף מפקד הפלוגה את הפלוגה לשיחה ואמר להם "תעלו על הכלים, ואנחנו ניתן מטח ירי לזכרו של החבר". נתבע 2 סיפר בעדותו לנתבעת 1 כי המחלקה שלו התמקמה בנקודה שלטת והחלה לירות ירי חסר אבחנה וחסר צידוק מבצעי לעבר בתי תושבי רצועת עזה. השיא של האירוע היה לדבריו של נתבע 2 בכך שצוות הטנק ירה בבית מרוחק (כ-4.5 ק"מ מהם) ללא כל הצדקה רק בגלל ש"הבית היה כתום וזה הפריע לי (לנתבע 2) בעין".

48. כמובן שבחקירתו במשטרה טען נתבע 2 כי הירי היה מוצדק מבצעית ובוצע במהלך "היפוך קערה" (פעולה שנועדה לשנות תודעה אצל לוחמים, מעבר משגרה לחירום/מעבר ממגננה למתקפה וכדבריו של נתבע 2 בחקירתו מיום 5.1.2016 [נספח ג'] שורה 97) "תגובה מיידית

להחזרת השליטה של הכוח על מצב הלחימה" שבוצע עקב היפגעות הכוח ומותו של חייל הפלוגה גיא לוי ז"ל.

49. כאמור, בניגוד למה שהוצג בעדותו של נתבע 2 בסרטונים אותם הפיצה נתבעת 1 (שלטענת נתבע 2 נערכו ע"י נתבעת 1 והוצאו מהם "הפרטים העסיסיים" שהתאימו לנתבעת 1 [שורה 198 לנספח ג']!) הירי היה לצורך מבצעי לחלוטין, ולא בוצע בגלל "שהבית הכתום לא בא לי טוב בעין".

50. במציאות, הירי בוצע לעבר מטרה "מופללת" שמספר שעות עובר לאירוע נורו לעבר הכוח מספר טילי נ"ט מאותה המטרה, טענתו של נתבע 2 בדבר ירי לעבר "הבית הכתום" שהיה במרחק של 4.5 ק"מ מהכוח הינה שקר מוחלט, מה גם שירי לעבר מבנה שאינו בגזרת הכוח ללא קבלת הנחייה מודיעינית עלול לסכן את חייהם כוחות צה"ל נוספים הנמצאים בקרבת המטרה.

מצ"ב סרטון ה"עדות" – "יורים פגזים לזכרו" של נתבע 2, על דיסק המסומן כנספח י".
מצ"ב תמלול ה"עדות" "יורים פגזים לזכרו", מסומן כנספח י"א.

ד. רשימת ה"עדויות" הנוספות שנמסרו ע"י נתבע 2 ופורסמו ע"י נתבעת 1:

51. "הורדנו מטע של פלאח" – כאילו ירו כך סתם על מטע של פלאח חף מפשע. התובעים לא ירו סתם על בתים או מטרות אחרות מבלי שהיה צורך מבצעי לכך ומבלי שניתנה פקודה מקצין. במקרה זה, המעבר במטע הזיתים היה כחלק מתמרון אל היעד ולא כדי לפגוע סתם.

52. ככלל, תיאורו של נתבע 2 את נהלי הפתיחה באש בסרטון זה, לפיהם כביכול התותחן יורה לכל מטרה שירצה ללא כל פקודה או, לכל היותר, לפי פקודה של המט"ק (סמל), הינם שקר מוחלט. הירי בוצע לעבר מטרות שהוגדרו ע"י הפיקוד הממונה. התובע 3 קיבל פקודה מתאימה מהמ"מ או מהמ"פ, ונתן פקודות מתאימות לצוות הטנק (תובע 2 ונתבע 2). הפקודות היו מאוד ממוקדות, תוך הגדרת גבולות גזרה מדויקים ומוצדקות מבחינה מבצעית.

53. "טירוף לעלות על רכב" – נטען כי נהגי הפלוגה היה "טירוף לעלות על רכבים של פלסטינים" לצורך השעשוע בלבד, ושהדבר נעשה בהסכמת המפקדים.

54. "ירי ריכוז" – הירי הנזכר בסרטון בוצע לפי פקודת מפקד הפלוגה ולצורך מבצעי מובהק.

55. "מכל השכונה נשארו רק שני בתים עומדים" – דבר שאינו נכון עובדתית ומנסה להציג מציאות שבה צה"ל "מחק" את השכונה.

56. "אין דבר כזה אזרחים חפים מפשע" – תיאור גישתם של התובעים כביכול, דבר שאינו אמת. במהלך המבצע, ירי בוצע רק לעבר סכנה ממשית ומיידית או לפי פקודת המ"פ, לא בוצע ירי ללא צורך מבצעי לעבר אזרחים והתובעים כמו גם נתבע 2 לא קיבלו הנחיות כאלה.

57. **"הכל תימרות עשן"** – תיאור שקרי של נתבע 2. הירי שמתואר בסרטון זה היה בעיצומו של אירוע ההיתקלות עם מחבלים שירו לעבר טנק ממחלקה אחרת שנתקע, והירי בוצע רק לפי פקודות של המפקדים ולפי הנהלים, ולא היה ירי אקראי.

58. **"איך יצאתי מצוק איתן"** – תיאור שיקרי של נתבע 2 של מעשיו במצב "צוק איתן". נתבע 2 מספר באופן כללי על המבצע, וטוען כי הונחה על ידי מפקדיו ש"כל מה שנמצא לידך צריך למות", בנוסף טוען נתבע 2 כי הרג לא מעט חפים מפשע "סתם", אנשים שנסעו ברכבים, באמבולנסים וכו'.

59. למעשה, מדובר בהתקפה מאוד מסודרת של כוח טנקים על מתחם של חמאס. טנק שעליו פיקד התובע 3, של המ"פ ושל המ"מ היו בכוח ההסתערות וטנקים נוספים גיבו את הכוח באש מחוץ למתחם. בהתקפה זו זיהה התובע 3 בעצמו אמצעי לחימה ומחבלים רבים במתחם. כמעט בכל חלון של הבתים בתוך המתחם ניתן היה לזהות אמל"ח או מחבלים שרצים מחלון לחלון. לכן, הטענה המרכזית של נתבע 2 בסרטון זה היא עיוות מכוון של המציאות. הסיטואציה המדוברת הינה קרב והירי בוצע לעבר מטרות צבאיות מובהקות שהיוו סכנה חמורה לכוחות.

60. **"נותנים פגז לקומה במבנה"** – עוד תיאור של אירוע שלא היה ולא נברא ולפי עדויות התובעים 2 ו-3, באותו שלב של הלחימה כלל לא בוצע ירי של פגזים. מכל מקום, התובע 3 יעיד כי לא היה דבר כזה שפגז נורה ללא אישור / פקודה של מפקד הטנק.

-מצ"ב סרטוני "העדויות הנוספות" וסומנו כנספחים י"ב-י"ט

61. במספר הזדמנויות חוזר נתבע 2 על כך שכללי הפתיחה באש שקיבלו הלוחמים כללו הנחיה ש"אין דבר כזה אזרחים חפשים מפשע בטווח הלחימה שלנו" (200 – 400 מ' מהטנקים). במילים אחרות, לדבריו, כל אזרח שנכנס לטווח זה הוא מטרה לגיטימית לירי קטלני.

62. התובעים יעידו כי מעולם לא ירו על מטרות שלא היוו מטרה צבאית ומבלי שקיבלו פקודה מתאימה ממפקדים. ירי לעבר מטרה, שלא ידוע מי נמצא בה ושאינה מהווה מטרה צבאית לגיטימית, הוא אסור. כל הירי שבוצע היה בהתאם לפקודות שקיבלו מהרמה הממונה.

63. כפי שיעיד התובע 3, המקרים היחידים בהם הוא הורה על ביצוע ירי ללא קבלת פקודה מהמ"מ, היו כאשר הצוות היה תחת ירי וזוהה מקור הירי. במקרים כאלה נתן התובע 3, מפקד הצוות, פקודה להשמיד את מקור הירי, בהתאם להנחיות הפתיחה באש של צה"ל ("סכנה ברורה ומיידית").

64. ביתר המקרים שהם הרוב המוחלט, כאמור הירי התבצע לאחר קבלת פקודה של הרמה הממונה ובוצע בצורה מדויקת וזהירה ככל הניתן. כך למשל, אם המטרה לעברה התבצע הירי צמודה לבית, שאינו מהווה סכנה, נעשה מאמץ של צוות הטנק לפגוע במטרה הצבאית מבלי לפגוע בבית הלא מעורב.

65. התובע 3 יעיד כי כל פגז שנורה במבצע על ידי נתבע 2 בעוד הוא שימש כמפקד הטנק, נורה לאחר שהורה לו לירות. ברוב המקרים מדובר בירי אל עבר מטרות שהוגדרו על ידי הדרג הממונה. היו מספרים מקרים, שבהם זיהה התובע 3 סכנה מיידית לכוח, ולכן הורה לנתבע להשמיד אותה.

66. ולמרות ההתנהלות הנכונה של התובעים בשטח, העדות של נתבע 2 והפרסומים של נתבעת 1 מציגים את התובעים 2 ו-3, את חברי הצוות והחיילים בפלוגה כאשמים בביצוע פשעים חמורים, מציג אותם כברברים, חסרי רחמים וחסרי משמעת צבאית בסיסית. סרטונים אלה הופצו על ידי נתבעת 1 בשורה ארוכה של אמצעי תקשורת בעולם אליהם נחשפו להערכתנו פחות עשרות מילוני בני אדם ברחבי העולם, והוגשו במסגרת דוחות שונים לאו"ם.

רשימה חלקית של פרסומים בתקשורת הבינלאומית של הסרטון, או בהם צוטטה העדות, מסומנת כנספח כ'.

67. הפרסומים זכו לתהודה בשל פעילותה הנמרצת של נתבעת 1, ששמה לה למטרה לפרסם עדויות אלה, לטובת השגת מטרותיה הפוליטיות, ומבלי לבדוק ולאמת את העדויות באמצעות תשאול תובעים 2 ו-3 שהיו עדים ושותפים להתרחשויות כחבריו לטנק של נתבע 2.

פרסומים מתוך עמוד האינטרנט של הנתבעת 1, בהם עדות נתבע 2, מצ"ב ומסומנים כנספח כ"א.

ה. הפלטפורמה בה פורסמו ה"עדויות" ותפקידה של נתבעת 1 בפרסום.

68. נתבעת 1 ראינה את נתבע 2 מספר פעמים, וחילקה את סיפוריו של נתבע 2 למספר "עדויות" ואף נתנה לכל עדות "מספר עדות" בחוברת אותה הוציאה בשם "ככה נלחמנו בעזה 2014" והקימה "דף עדות אינטרנטי" לכל אחת מהעדויות. פרסום העדויות של נתבע 2 בוצע במספר רב של דרכים שיפורטו להלן:

א. "עדויות וידאו"

(בעברית ובאנגלית, כך שכל פרסום שיפורט להלן פרסם פעמיים ע"י נתבעת 1) באתר האינטרנט של נתבעת 1 (שכאמור פורסמו בו למעלה מעשר "עדויות" העולות כדי פרסום דיבה כנגד התובעים, אולם לצרכי תביעה זו נתמקד כאמור בשלושת ה"עדויות" המרכזיות ("בוקר טוב אל בורייג", "יורים פגזים לזכרו", "ניסינו לפגוע במכונית"). נתבעת 1 יצרה "דף עדות וידאו אינטרנטי" לכל אחת מהעדויות, דף בו ניתן לצפות בנתבע 2 (שפניו מטושטשות) מספר את "עדותיו" ומתחת לסרטון הווידאו מופיע סיכום של העדות שערכה נתבעת 1 המתמצת את ה"עדות" ואף מקצין את הסיפור המעוות אותו סיפר נתבע 2.

- תחת הסרטון "יורים פגזים לזכרו" - העד מספר כיצד הפלוגה ירתה ירי שרירותי לעבר בתים כ"מטח כבוד" לאחר שחברם מהפלוגה נהרג במבצע "צוק איתן" (סרטון זה "זכה" לחשיפה של 782 צפיות בגרסה העברית שלו ו 300 צפיות בגרסה באנגלית, נכון ליום 12.1.21).

- תחת הסרטון "בוקר טוב אל בורייג" - העד מספר על ביצוע ירי לכיוון שכונה ברצועת עזה במהלך מבצע "צוק איתן". הירי כוון למטרות אקראיות ללא שום מידע מודיעיני (סרטון זה "זכה" לחשיפה של 612 צפיות בגרסה העברית שלו ו-704 צפיות בגרסה באנגלית, נכון ליום 12.1.21)

- תחת הסרטון "ניסינו לפגוע במכונית" - העד מספר כיצד הם ניסו לירות על רכבים נוסעים עם פגזי טנקים וירי מקלעי. (סרטון זה "זכה" לחשיפה של 509 צפיות בגרסה העברית שלו ו-404 צפיות בגרסה באנגלית, נכון ליום 12.1.21)
- בסך הכל – 4 סרטונים, באנגלית ובעברית, קרי – 8 פרסומים. כל אחד מהתובעים 2 ו-3 תובע בגינם. הפרסום נעשה בזדון. המדובר ב-150,000 שקלים, שהם 1,200,000 שקלים, שזכאי כל אחד מהתובעים לתבוע. קרי – 2,400,000 שקלים.

ב. "עדויות טקסט"

העדויות פורסמו בכתב (בעברית ובאנגלית, כך שכל פרסום שיפורט להלן פורסם פעמיים ע"י נתבעת 1) באתר האינטרנט של נתבעת 1. נתבעת 1 יצרה "דף עדות טקסט אינטרנטי" לכל אחת מהעדויות (ובהן בית היתר שלושת סיפורי הדיבה), דף בו לקרוא את תמלול "עדותיו" של נתבע 2.

המדובר ב-2 פרסומים, בעברית ובאנגלית, ששוויים, בשל הזדון – 300,000 שקלים, וכל אחד מהתובעים תובע בגינם, קרי 600,00 שקלים.

ג. "אתר YOUTUBE"

נתבעת 1 פרסמה את עדויות נתבע 2 (ובתוכן את שלושת סיפורי הדיבה) בחשבון ה-YOUTUBE שלה (שמונה למעלה מ-3,500 עוקבים) בעברית ובאנגלית, כך שכל פרסום שיפורט להלן פורסם פעמיים ע"י נתבעת 1. כל "עדות" פורסמה בנפרד, ותחת כל עדות נכתב סיכום העדות שערכה נתבעת 2 (בדומה לסיכום שצורף ל"עמוד עדות הווידאו").

המדובר בחבות הנתבעת לפרסומי הנתבע ומתן במה להם, קרי 2,400,000 לשני התובעים ועוד 600,000 בגין הפרסום הכתוב.

ד. "כך נלחמנו בעזה 2014"

ספר עדויות אותו הוציאה נתבעת 1 [בעברית (170 עמ') ובאנגלית (242 עמ')] (נספחים א ו-א1 בהתאמה), כך שכל פרסום שיפורט להלן פורסם פעמיים ע"י נתבעת 1, בספר פורסמו מספר "עדויות" של נתבע 2 ובהן "שלושת סיפורי הדיבה". את מרכזיות עדויותיו של נתבע 2 בספר ניתן ללמוד מכך שמתוך 111 עדויות שפורסמו בספר, רק בשמונה עדויות מרכזיות הפנתה נתבעת 1 את הקוראים ל"עדות הווידאו" ומתוך 8 העדויות, ישנן 4 עדויות של נתבע 2.

הספר התיימר להציג פעולות פסולות של צה"ל במבצע "צוק איתן", פורסם בכלי תקשורת מרכזיים בארץ ובעולם ואף שימש כעוגן מרכזי עליו הסתמך דו"ח האו"ם על פעולות צה"ל במבצע "צוק איתן".

שני הפרסומים, בספר אחד, ייחשבו – למרבה הצער – כ"מסכת אחת", ועדיין מדובר בשני תובעים, הזכאים לפרסום עם כוונת זדון, קרי – 150,000 שקל לכל אחד מהם, שהם 300,000 שקלים המתווספים לסכומים הקודמים.

ה. "אירוע עדויות חיילים מצוק איתן"

אירוע אותו ארגנה נתבעת 1 בעניין "עדויות של חיילים ממבצע צוק איתן" שהתקיים ב-12.5.15 בהשתתפות מאות צופים. במהלך האירוע הוקרנה עדותו של נתבע 2 "בוקר טוב אל בורייג" ומר אביחי סטולר (מנהל מערך איסוף העדויות של נתבעת 1) הסביר לקהל כי הסרטון המדובר הינו דוגמא ל"אופן השרירותי בו הופעלה האש במבצע" וכי "בחרנו להקרין את העדות הזאת דווקא בגלל שהיא לא חריגה" כאמור, בחקירתו של נתבע 2 (נספח ד בשורה 380) הסביר נתבע 2 שמדובר היה בירי לצורך מבצעי, וכי מספר רגעים עובר לירי, השמיד צוות הטנק שלו עמדה של חוליית מחבלי נ.ט של חמאס.

נתבעת 1 העלתה לחשבון ה"יוטיוב" שלה הסרטה של האירוע, והסרטון "זכה" ליותר מ-1,300 צפיות.

לפנינו פרסום באירוע עצמו, שבו שני התובעים הושמצו, בגין הסרטונים, וכל אחד מהם זכאי, בגין הכוונה לפגוע ב-150,000 שקלים.

וכן פרסום נוסף של האירוע ברשת ה"יוטיוב", ושוב זכאים התובעים לעוד 150,000 שקלים.

החלק הרלוונטי מהסרטון המדובר מצ"ב ומסומן נספח כ"ב.

1. "שטח G"

אירוע אותו ארגנה נתבעת 1 בעניין "הקראת עדויות של חיילים משירות ברצועת עזה" שהתקיים בחודש מאי 2018 בת"א בהשתתפות מאות צופים (ובהם חברי כנסת, עיתונאים ועוד), במהלך האירוע פורסמו שלושת סיפורי הדיבה בפני מאות האנשים שהגיעו לאירוע. את עדויותיו של נתבע 1 הקריאו שלושה אנשים שונים ("יורים פגזים לזכרו" – הקריא לקהל הרקדן והכוריאוגרף אוהד נהרין, "בוקר טוב אל בורייג" – השחקנית נעה מימן, "ניסינו לפגוע במכונית" - עו"ד מיכאל ספרד). האירוע כאמור התקיים בהשתתפות מאות אנשים, וכל "הקראת עדות" פורסמה כסרטון בחשבון ב"יוטיוב" של נתבעת 1 וצברה מאות צפיות חדשות.

המדובר בפרסום אחד, שייחשב "מסכת אחת", באירוע, אך כל אחד מהתובעים זכאי בו לפיצוי של 150,000 שקלים מאת הנתבעת.

העלאתו שוב כפרסום נוסף ב"יוטיוב" מזכה בעוד 150,000 שקלים.

שלושת הסרטונים מצ"ב כנספחים כ"ג, כ"ד, כ"ה בכונן קשיח לכתב תביעה זה ומסומנים.

2. פרסום ב"פייסבוק" וב"טוויטר"

נתבעת 1 העלתה מספר רב של פרסומים בחשבונות הפייסבוק (בעל 75,000 עוקבים) והטוויטר (בעל 15,000 עוקבים) שלה, הפרסומים כללו קטעי ציטוטים מתוך "העדויות" אותן סיפק נתבע 2 וכללו הפנייה לאתר נתבעת 1 ו/או לאתר "tzukeitan.co" שהוקם על ידה.

נחשיב את כל הפרסומים דנן כפרסום אחד עם כוונה לפגוע, המזכה כל אחד משני התובעים בפיצוי של 150,000 שקלים.

צילום מסך של דוגמאות לפרסומים אלה מצ"ב ומסומן כ"ו-כ"ז.

ה. ["tzukeitan.co"](http://tzukeitan.co)

- אתר אינטרנט ייעודי אותו הקימה נתבעת 1 כדי לפרסם "עדויות נבחרות" ממבצע צוק איתן, תחת הכותרת "צה"ל הצבא המוסרי בעולם?". הדומיין של אתר זה נרכש על ידי גבי יולי נובק ששימשה באותה עת כמנכ"לית של נתבעת 1.
 - באתר פורסמו סה"כ 12 עדויות אודות הלחימה במבצע 'צוק איתן', כששתיים מהעדויות הן "בוקר טוב אל בורייג" ו"ניסינו לפגוע במכונית", נתבעת 1 לא הסתפקה בהצגת הסרטון עצמו והוסיפה "תיבול" לכל אחת מהעדויות.
 - תחת העדות "בוקר טוב אל בורייג" כתבה נתבעת 1 "במהלך המבצע נורו פגזים ופצצות בהיקף חסר תקדים לעבר שכונות מגורים בעזה. מדיניות צה"ל במבצע הובילה להרס טוטאלי וחסר תקדים של בתי מגורים גם בלי קשר להגנה על הכוחות בשטח בזמן אמת." מה שכאמור נסתר מכל וכול אף לגרסתו של נתבע 2 (שורה 386 לנספח ד). בחקירתו במשטרה בה ציין במפורש במספר פעמים שכל הירי שבוצע במבצע ובפרט הירי באירוע המתואר היה בעל צורך מבצעי מובהק (מספר דקות לאחר שצוות הטנק של נתבע 2 השמיד עמדת של חוליית נ.ט (נגד טנקים) שהסתתרה במקום).
 - תחת העדות "ניסינו לפגוע במכונית" כתבה נתבעת 1 "הוראות הפתיחה באש המתירניות והימשכות הלחימה הובילו לקהות חושים בקרב החיילים ולשימוש לא מבצעי בנשק כנגד אזרחים", ירי שאינו מבצעי כאמור לא היה ולא נברא, ואף לגרסת נתבע 2 (שורה 38 לנספח ה). בחקירתו במשטרה הירי לא היה ללא הצדקה, ובאירוע הספציפי הזה גרסתו הייתה כי היה מידע מודיעני ורוכב האופניים "הופלל" (קרי, התקבל מידע מודיעני נקודתי לגבי סכנה אפשרית ואישור מהדרג הפיקודי לבצע ירי ר.ל.).
- פרסומים אלה יחושבו כ"מסכת אחת", ויזכו בפיצוי של 150,000 שקלים לכל אחד מהתובעים.

צילום מסך של הפרסומים מצ"ב ומסומן נספח כ"ח.

ט. "שיחת היום" – ערוץ 2 (זכיינית – רשת).

- מדובר באחת מתוכניות הבוקר הנצפות בישראל (נכון לשנת 2015) שהוגשה ע"י אשת התקשורת לוסי אהריש. ביום 6.5.2015 התארח מר אבנר גבריהו (כיום מנכ"ל נתבעת 1, והוצג בתוכנית כ"מנהל המחלקה הציבורית של "שוברים שתיקה") בעקבות פרסום דו"ח "ככה נלחמנו בעזה 2014" מספר ימים קודם לכן.
- בראיון שכותרתו הייתה "דו"ח מצב – הצד האפל של צוק איתן", חזר מר גבריהו על "עדותו" של נתבע 2 בעניין "בוקר טוב אל בורייג", כשהוא מספר ש"פלוגה שלמה של טנקים עולים לשורה, כשאף אחד לא יורה עליהם, והמפקד שלהם אומר להם "אנחנו

הולכים לעשות בוקר טוב אל בורייג", והם יורים בתוך הכפר פשוט באופן חופשי, לאיפה שפשוט נראה להם בעין". לשאלה האם "אתם בדקתם את העדות" השיב מר גבריהו "כמובן [...] כמובן שאנחנו מאמתים כל סיפור שלנו, וזאת אמת בדוקה [...] הדברים האלה מאומתים ובדוקים".

- נתבעת 1 לא הסתפקה בבמה הנרחבת שניתנה לה (כאמור, תוכנית בוקר בערוץ המרכזי בישראל עם למעלה מעשרות אלפי צופים מידי יום) והעלתה את הריאיון גם לעמוד הפייסבוק שלה (שם צבר הסרטון למעלה מ-15,000 צפיות נוספות) ולעמוד ה-YOUTUBE שלה (שם צבר עוד למעלה מ-5,000 צפיות נוספות).

- יודגש שוב, כי נתבע 2 סיפר סיפור שונה לחלוטין בחקירתו במשטרה ובמצ"ח והסביר כי הירי היה לצורך מבצעי, וכי הירי בוצע מספר רגעים לאחר שצוות הטנק של נתבע 2 עצמו חיסל עמדה של חוליית נ.ט. של מחבלי חמאס.

מאחר ובנקל מופנים הצופים אל העדות המקורית, וממנה עולה חלקם של התובעים, הם זכאים לפיצוי של 150,000 שקלים כל אחד.

עותק הריאיון מצ"ב בכונן קשיח ומסומן כנספח כ"ט.

ג. "וואלה news"

מדובר האחד מאתרי האינטרנט הפופולריים בישראל שנכון לשנת 2015 נרשמו בו למעלה ממיליון כניסות ביום. ביום 5.5.2015 רואיין נתבע 2 באולפן חדשות "וואלה news" בעקבות העדויות שפרסמה נתבעת 1.

בראיון חזר נתבע 2 על שקריו הרבים ובהם התייחס גם לעדות "בוקר טוב אל בורייג" ו"יורים פגזים לזכרו". בין היתר אמר נתבע 2 את הדברים הבאים:

"קיבלנו את הבשורה שאחד החברים נפל, המפקדים נתנו לנו את הרשות, ואמרו - אם אתם רוצים אתם יכולים, יד חופשית לעלות, לעמדות קרב ולירות לזכרו או לנקמתו, תקראו לזה איך שאתם רוצים".

"היה מן איזה רצון עז בין כל הנהגים ביחידה להיות הנהגים שעולים על רכב עם הטנק [...] דורסים והורסים אותו כמובן, זה היה מין תחרות מי הנהג הראשון שיספיק לעלות על רכב, מי הנהג שיעלה על הכי הרבה רכבים. אז לפיכך ככה התנהלנו, היה מן תחרות כזאת, אגו בין הנהגים, מי יהרוס יותר רכבים פלסטינים [...] בשביל הכיף, נטו בשביל הכיף, בשביל החוויה הזאתי של לדרוס רכב עם טנק.

"קיבלנו הוראה להעמיד את הטנקים, קיבלנו הוראה ברדיו להמתין לספירה של המפקד, המפקד ספר 1,2,3 וגם פה כל טנק ירה על מטרה שנראתה לצוות באותו רגע בעין, אם זה בית גדול, אם זה בית מרכזי, אם יש בו עוד קומות, לפי הצבע. החלטה שרירותית לחלוטין, ונדבק לטקס הזה נדבק הכינוי 'בוקר טוב אל בורייג'".

כפי שניתן לראות, נתבע 2 לא רק שלא ממתן את שקריו, אלא אף הולך ומרחיב את מעגל הדיבה כלפי כלל נהגי הגדוד כשהוא מאשים אותם ב"תחרות מי יהרוס יותר רכבים פלסטינים", דבר שכמובן לא היה ולא נברא.

בגין פרסום זה מחויב הנתבע בפיצוי של 150,000 שקלים לכל אחד מהתובעים.

הראיון מצ"ב בכונן קשיח ומסומן כנספח ל'.

יא. **"CNN"** – ראיון ראשון

מדובר באחד מערוצי החדשות הגדולים בארה"ב ואחד מכלי התקשורת המובילים בעולם שנצפה ע"י מיליוני צופים ברחבי העולם.

במהלך כתבה על מבצע "צוק איתן" שפורסמה ב-5.5.2015 רואיין נתבע 2 בנוגע ל"עדויות" שמסר לנתבעת 1 ובין היתר טען כי התותחנים בפלוגה ערכו "התערבות" הנוגעת לפגיעה בכלי רכב נוסעים (ללא הצדק מבצעי ר.ל) של הטנקים בפלוגה (חלק מהסיפור אותו סיפר במסגרת העדות "ניסינו לירות על רכב נוסעי").

לאחר שסיים נתבע 2 לספר את סיפוריו, רואיין גם מר יהודה שאול ומר אבנר גבריהו (מייסד נתבעת 1 ומנכ"ל נתבעת 1 כיום, בהתאמה) לתוכנית והסבירו כל אחד במילותיו כי העדויות אותן נתן נתבע 2 מעידות על התנהלות פסולה של צה"ל במבצע 'צוק איתן'. הריאיון הועלה אף באתר האינטרנט של נתבעת 1 וכן בחשבונותיה ברשתות החברתיות וצבר צפיות רבות נוספות בפלטפורמות אלה.

למרבה הצער, גם 150,000 השקלים המגיעים לכל אחד מהתובעים בגין פרסום זה, לא יכפרו על הנזק החמור שנעשה למדינת ישראל.

הראיון מצ"ב בכונן קשיח ומסומן כנספח ל"א.

יב. **"CNN"** – ראיון שני

מדובר באחד מערוצי החדשות הגדולים בארה"ב ואחד מכלי התקשורת המובילים בעולם שנצפה ע"י מיליוני צופים ברחבי העולם. במהלך כתבה על מבצע 'צוק איתן' שפורסמה בחודש ספטמבר 2015 שכותרתה הייתה "עזה, שנה לאחר המלחמה" רואיין מר אבנר גבריהו (כיום מנכ"ל נתבעת 1). שבמהלך הריאיון הציגו בפניו ובפני הצופים חלק מהעדויות של נתבע 2 (בין היתר חלקים מהעדויות "אין דבר כזה אזרחים חפים מפשע" בה טען נתבע 2 כי הפקודות אותן קיבל הן להרוג כל אדם שנמצא בטווח 200-400 מטר ממנו ולאחר ששאל את מפקדיו האם לא ייתכן שמדובר בחף מפשע, הוסבר לו כי אין דבר כזה אזרח חף מפשע שמסתובב במרחק הזה, ועליו לירות באדם שיגיע ללא קבלת אישור, דבר שכאמור מנוגד להנחיות האמתיות אותן קיבל נתבע 2).

לאחר הצגת עדותו של נתבע 2 הסביר מר גבריהו כי העדות מצביעה על דרכי פעולה פסולות של צה"ל. הריאיון הועלה אף באתר האינטרנט של נתבעת 1 וכן בחשבונותיה ברשתות החברתיות וצבר צפיות רבות נוספות בפלטפורמות אלה.

התובעים זכאים, כל אחד מהם, בפיצוי של עוד 150,000 שקלים.

הראיון מצ"ב בכונן קשיח ומסומן כנספח ל"ב.

יג. **"Politiken"**

עיתון היוצא לאור בדנמרק (בתפוצה של למעלה מ-100,000 עותקים). במאמר שפורסם בו ב-6.5.2015 ע"י מר נדב ביגלמן (נציג נתבעת 1) ושכותרתו "עדויות חיילנו מביישות את כולנו" פתח מר ביגלמן את מאמרו בחזרה על "עדויות" המעוותות של נתבע 2 בכל הקשור לאירוע "בוקר טוב אל בורייג".

מבוקש לפצות את התובעים, כל אחד מהם, בפיצוי של 150,000 שקלים.

צילום המאמר מצ"ב בכונן קשיח ומסומן כנספח ל"ג

ד. "The guardian"

אחד מהעיתונים הגדולים והמשפיעים בבריטניה (כ-185,000 עותקים מודפסים מידי יום) אשר לצידו פועל אתר אינטרנט משפיע (האתר ה-6 במספר הכניסות אליו בבריטניה). במהלך כתבה על מבצע 'צוק איתן' שפורסמה ב-4.5.2015 באתר האינטרנט של העיתון, רואיין נתבע 2 בעודו יושב במה שנראה כמשרדי נתבעת 1 וחזר על העדויות אותן נתן ובין היתר התייחס לעדויות "יורים פגזים לזכרו" ו"בוקר טוב אל בורייג".

במהלך הכתבה רואיין גם אחד ממייסדי נתבעת 1 מר יהודה שאול ולאחר שהוצגה העדות בדבר "יורים פגזים לזכרו" טען מר שאול כי "צה"ל לקח את הקוד האתי שלו וזרק אותו מהחלון". בנוסף, היועץ המשפטי של נתבעת 1 עו"ד מיכאל ספרד התראיין גם הוא לכתבה בעניין עדויותיו של נתבע 2.

בגין הנזק העצום שגרמו הנתבעים, ניתן לתבוע 150,000 שקלים לכל אחד מהתובעים.

הריאיון מצ"ב בכונן קשיח ומסומן כנספח ל"ד

טו. "The Washington Post"

מדובר באחד מהעיתונים הגדולים והמשפיעים בארה"ב (נכון לשנת 2015 היה העיתון החמישי בגודלו בארה"ב עם למעלה מ-450,000 עותקים מידי יום).

במהלך כתבה שפורסמה ב-4.5.2015 שהוקדשה כולה לנתבעת 1 ולדו"ח אותו הפיקה הסבירה גבי יולי נובק (מנכ"לית נתבעת 1 באותה העת) כי מדובר במתקפת כוח מתירנית שהיא ראתה וכי ישנו "כישלון אתי" בדרך הלחימה של צה"ל, מייסד נתבעת 1 מר יהודה שאול הוסיף ש"הצבא תרם למוות והרס חסר צורך".

נתבע 2 אשר התראיין בדירה בת"א לכתבת העיתון, שב וחזר על סיפורו בדבר הירי ברוכב האופניים לצורך הפגת השעמום (חלק מסיפורו בעדות "ניסינו לפגוע ברכב") נתבע 2 הסביר כי ניסה לפגוע ברוכב האופניים שהיה עובר אורח אקראי אולם פספס עקב המרחק (ודוק, נתבע 2 חוזר במפורש על טענתו כאילו צוות הטנק אליו השתייך ניסה לרצוח חפים מפגע באופן מכוון ללא כל הצדק מבצעי) וטען כי "לא אנסתי והרגתי אף אחד, אבל יריתי לעבר מטרות אזרחיות באופן אקראי".

בגין הנזק העצום שגרמו הנתבעים, ניתן לתבוע 150,000 שקלים לכל אחד מהתובעים.

צילום המאמר מצ"ב ומסומן כנספח ל"ה.

אחד מערוצי החדשות המשפיעים בבריטניה. במהלך כתבה על מבצע 'צוק איתן' שפורסמה בו ב- שכותרתה (בתרגום לעברית ר.ל.) הייתה "חיילים ישראלים ירו ללא הבחנה באזרחים פלסטינים במבצע בעזה ב-2014", שודרה "עדותו" של נתבע 2 (חלק מהעדות "איך יצאתי מצוק איתן") בה נשמע נתבע 2 טוען כי "באים ואומרים לי באופן רשמי שכל מה שנמצא לידך צריך למות". בהמשך הכתבה מייסד נתבעת 1 מר יהודה שאול מסביר כי לאור אמירותיו של נתבע 2, אי אפשר לייחס לצה"ל ניסיון להימנע מפגיעה מחפשים מפשע.

מעבר לעובדה כי דבריו של הנתבעים הינם שקר והשמצה מכוערת, בקליפת האגוז יזכירו התובעים לנתבעים כי נתבע 2 עצמו היה באירוע בו התקרבו לעבר הטנק בו שהו התובעים 2 ו-3 יחד עם נתבע 2 אב וארבעת ילדיו, ועל אף שעלה חשד כי מדובר במשפחה שנשלחה ע"י חמאס בכדי לאסוף מודיעין על הכוח, תובע 3 שהיה מפקד הכוח באותה עת, קרא לאבי המשפחה להתרחק יחד עם ילדיו מהאזור, ולא ירה לעברו. האם נתבע 2 טוען כי במקרה זה תובע 3 הפר פקודה מפורשת?

לא למותר לציין כי מדובר באחד מערוצי החדשות המובילים בבריטניה, וכי רק בסרטון שהועלה לעמוד ה-YOUTUBE של הערוץ (המונה למעלה ממיליון עוקבים) צפו למעלה מ-10,000 בני אדם.

בגין הנזק העצום שגרמו הנתבעים, ניתן לתבוע 150,000 שקלים לכל אחד מהתובעים. הגם שהיה מקום לתבוע גם בגין הסרט ב"יו טיוב" שהוא נגזרת של הפרסום (העלאתו לא נעשתה בזומת הנתבעים ולכן הם נתבעים במגבלות שצוינו).

הראיון מצ"ב בכונן קשיח ומסומן כנספח ל"ו.

טז. Democracy Now!

תוכנית חדשות אמריקאית, המשודרת המגוון ערוצים ופלטפורמות ברחבי העולם, הזוכה למיליוני צפיות מידי יום. במהלך כתבה וראיון עם מנכ"ל (כיום) נתבעת 1 מר אבנר גבריהו (ראיון שערך כ-25 דקות ושודר ב-6.5.2015), הובאו מספר "עדויות" של נתבע 2 ולאחר כל עדות התבקש מר גבריהו להגיב על תוכנה. בית היתר, הובאה בכתבה העדות "בוקר טוב אל בורייג", עובר לשידור העדות טענה המראיינת כי העדות הבאה הינה עדות בה מתאר נתבע 2 את ההוראה של המפקד שלו לירות באקראי על השכונה.

מנכ"ל נתבעת 1 שכאמור, לא אימתה את העדות כפי שהיא מתיימרת לעשות וכפי שמנכ"ל נתבעת 1 עצמו התחייב שכך נעשה בתוכנית "סוכן תרבות", הסביר לאחר השמעת העדות כי "מה שמעניין בעדות של התותחן הזה (נתבע 2 ר.ל.) שמדובר באירוע לא ייחודי". בכך נתן מנכ"ל נתבעת 1 חיזוק להאשמת התובעים ויתר חיילי צה"ל ע"י המראיינת שאמרה כי "ניתנו הוראות לירות ירי אקראי לעבר השכונה" (דקות 30: 10-30: 6 לראיון).

לא למותר לציין כי מדובר מהדורת חדשות פופולרית ברחבי העולם, וכי בסרטון שהועלה לעמוד ה-YOUTUBE של התוכנית (המונה למעלה מ-650,000 עוקבים) צפו למעלה מ-17,000 בני אדם.

בגין הנזק העצום שגרמו הנתבעים, ניתן לתבוע 150,000 שקלים לכל אחד מהתובעים. הגם שהיה מקום לתבוע גם בגין הסרט ב"יו טיוב" שהוא נגזרת של הפרסום (העלאתו לא נעשתה ביוזמת הנתבעים ולכן הם נתבעים במגבלות שצוינו).

הראיון מצ"ב בכונן קשיח ומסומן כנספח ל"ז.

יח. "NPR"

תחנת רדיו אמריקאית המשודרת המגוון ערוצים ופלטפורמות ברחבי העולם, הזוכה לכ- 2,000,000 האזנות מידי יום. במהלך כתבה ששודרה ביום 4.5.2015, התראיין נתבע 2 לתחנה, חזר על "עדויותיו" המכונות "יורים פגזים לזכרו" ו"ניסינו לפגוע במכונית" והסביר כי התירוץ של המפקדים להתנהגות הזאת הוא ש"אנחנו במלחמה, ובמלחמה הכל בסדר". אבנר גבריהו, מנכ"ל נתבעת 1 התראיין אף הוא לכתבה וטען כי אין מדובר רק במקרים ספציפיים, אלא במדיניות שמגיעה עד לראש הפירמידה הצבאית.

בגין הנזק העצום שגרמו הנתבעים, ניתן לתבוע 150,000 שקלים לכל אחד מהתובעים.

הראיון מצ"ב בכונן קשיח ומסומן כנספח ל"ח.

יט. נאום של מנכ"לית 'שוברים שתיקה' לשעבר בפני חברי פרלמנט של האיחוד האירופי

במהלך חודש מאי 2015 התקיימה ישיבה בה השתתפו עשרות רבות של חברי פרלמנט מהאיחוד האירופי בנוגע למבצע "צוק איתן". במהלך הישיבה נאמה גב' דנה גולן (מנכ"לית נתבעת 1 בעבר שהייתה נציגת נתבעת 1 באירוע) אודות 'פשעי המלחמה' אותם ביצעו חיילי צה"ל לשיטתה במהלך המבצע. במהלך נאומה התייחסה גולן לעדויות אותן אסף הארגון ולספר "ככה נלחמנו בעזה" כשהיא בוחרת להציג בפני המשתתפים את הסיפור שסופר בעדות "בוקר טוב אל בורייג".

הנתבעת גרמה נזק שמוערך, בשל מגבלות הפיצוי הסטטוטורי, בגובה 150,000 שקלים לכל אחד מהתובעים.

החלק הרלוונטי מנאומה של גב' גולן מצ"ב בכונן קשיח ומסומן כנספח ל"ט.

כ. הודעה לעיתונות של "שוברים שתיקה"

נתבעת 1 הוציאה ביום 4.5.2015 "הודעה לעיתונות" אודות החוברת "ככה נלחמנו בעזה 2014" אותה הוציאה (בעברית ובאנגלית) שכותרתה "ארגון החיילים "שוברים שתיקה" מפרסם היום (4/5/2015) עדויות של למעלה משישים קצינים וחיילים ממבצע "צוק איתן". מהעדויות עולה תמונה קשה של מדיניות ירי חסרת הבחנה שהובילה לפגיעה ולהרג של מאות אזרחים חפים מפשע".

בהודעה נכתב בין היתר כי: "בתי מגורים רבים הופצצו, מן הקרקע ומן האוויר, לשם "הפגנת נוכחות במרחב" וכאקט ענישה" שכול הנראה מתייחסת נתבעת 1 לעדותו של נתבע 2 "יורים פגזים לזכרו".

את ההודעה לעיתונות מסיימת נתבעת 1 בקישור בו היא מפנה ל"עדויות לוחמים מ"צוק איתן": וידוא הריגה בזקן, פגזים על בית לזכר חבר שנהרג" (עדות "יורים פגזים לזכרו" ר.ל).

ההודעה לעיתונות "השיגה את מטרתה" בכך שעשרות כלי תקשורת בארץ ובעולם (ובהם Ynet, nrg, "הארץ", "אל גזירה", "France 24", euronews ועוד) ציטטו חלק מהעדויות שפורסמו בחוברת (בדגש על העדויות שמסר נתבע 2) יחד עם כותרות משמיצות ואף אנטישמיות לעיתים נגד מדינת ישראל וחיילי צה"ל.

בנוסף, בספרו של הסופר נורמן פינקלשטיין ("Gaza: An Inquest Into Its Martyrdom") פורסמו בין היתר העדויות "בוקר טוב אל בורייג" ו"יורים פגזים לזכרו".

בגין הפרסום ניתן לתבוע 150,000 שקלים לכל אחד מהתובעים.

1. הרחבה בנוגע לאחריותה ולנסיבות פרסום הדיבה ע"י נתבעת 1

69. נתבעת 1 משמשת לא רק כפלטפורמה וכלי ההדהוד של הדיבה אותה הוציא נתבע 2, נתבעת 1 מתימרת להוות פה לחיילים המעידים על מעשים לא מוסריים שנעשו בסביבתם בעת שירותם הצבאי. נתבעת 1 טוענת חזור ושנה כי העדויות המפורסמות על ידה עוברות תהליך אימות, כפי שניתן ללמוד מתשובתו של מנכ"ל נתבעת 1 בראיון בערוץ "כאן 11" בחודש דצמבר 2019 למראיין קובי מידן בתוכנית "סוכן תרבות". מנכ"ל נתבעת 1 נשאל האם "כל עד כזה, אתם גם עומדים מאחורי העובדות שהוא מציג?" והשיב כי "... כל עדות שאנחנו מפרסמים צריכה לעבור תהליך אימות".

מצ"ב הקטע מתוך הראיון בדיסק און קי ומסומן כנספח מ'

70. בנוסף, באתר האינטרנט של נתבעת 1 תחת הפרק "שאלות ותשובות" מסבירה הנתבעת כי כל עדות עוברת הליך אימות "דו שלבי":

"כל העדויות שאנו מפרסמים עוברות טרם פרסומן תהליך אימות הכולל שני שלבים:

- בדיקה של אמינות העד: העדים הם ה"מקורות" שלנו. אנו מוודאים את אמינות של כל עד טרם פרסום העדויות שלו, וכאשר אמינות העד מוטלת בספק אנו גונזים את העדויות ולא עושים בהן שימוש. בעבר קרו מקרים שבהם הגיעו אלינו עדים מתחזים שניסו להכשיל אותנו ומסרו פרטים שקריים לגבי שירותם או לגבי הפעילות שבה לקחו חלק. לשמחתנו, תהליך אימות העדויות הקפדני שלנו סייע לנו לזהות את המתחזים.
- אימות האירועים המתוארים: אנו מצליבים את המידע שנמסר בעדות לגבי אירוע מסוים עם מקורות נוספים, ומפרסמים את פרטי העדות שהמידע שנמסר בהן הוצלב ונמצא אמין.

צילום מסך מתוך אתר "שוברים שתיקה" מצ"ב ומסומן כנספח מ"א.

71. התובעים ייטענו שלא זו בלבד שנתבעת 1 לא אימתה כנדרש את שקריו של נתבע 2 כפי שהיא עצמה מספרת מעל כל במה שכך היא נוהגת (ובכך די בכדי לייחס לה את הוצאת הדיבה הנטענת בתביעה זו), ולא רק שהנתבעת 2 פרסמה את העדויות השקריות של נתבע 1 בתפוצה רחבה ובכוונת זדון לפגוע בשם הטוב של התובעים, של צה"ל ושל מדינת ישראל (ולראייה ניתן לראות כי נתבעת 1 פרסמה את העדויות במספר פלטפורמות שונות וכן במספר שפות שונות), אלא אף התברר כי נתבעת 1 עצמה ערכה חלק מהעדויות בצורה מגמתית שמטרתה השחרת חיילי צה"ל ומדינת ישראל. מטרה שהתממשה, כפי שניתן לראות שתנועת הטרור "חמאס" וכן דו"ח האו"ם המוטה נגד ישראל הסתמכו בין היתר על הפרסומים אותם פרסמה נתבעת 1.

72. כפי שניתן ללמוד מחקירותיו של נתבע 2 במשטרת ישראל, נתבעת 1 יצרה בעצמה את הקשר עם נתבע 2, נטלה ממנו "עדות" כתובה ומוקלטת בשתי הזדמנויות שונות, ולאחר מספר חודשים, פנתה אליו בשלישית ולחצה עליו להסכים לעדות מוסרטת בוודאו כשהיא טוענת בפניו ש"זה מה שעושה את האימפקט" (גם מכאן אגב ניתן ללמוד כי נתבעת 1 פעלה להפצת הדיבה אותה סיפר נתבע 1 למעגל רחב ככל הניתן).

73. אולם, מעשיה של נתבעת 1 לא הסתכמו בהפעלת הלחץ על נתבע 2 לצורך נטילת העדות, ולא בפרסום העדויות השקריות ובהפצתם לכל עבר, כפי שניתן ללמוד מחקירתו של נתבע 2 מיום 5.1.2016 (נספח ג') ביחס למקרה שבו ירו פגזים לאחר מותו של סמל גיא לוי ז"ל (כאמור, מהעדויות שמסר נתבע 1 לנתבעת 2 עולה כי נעשה ירי חסר הבחנה וחסר צידוק לעבר מבנים כ"ירי נקמה", ולדבריו של נתבע 2: "אמרתי למ"מ שלי: אני רוצה לירות על הבית הכתום סתם כי הכתום שיגע לי בעין שבועיים", לעומת גרסתו "המרוככת" של נתבע 1 בחקירתו במשטרה בה טען כי הירי היה מוצדק מבצעית וכי הייתה אמירה כזו או אחרת של המ"פ כי מי שמעוניין לראות בירי המבצעי כירי לזכרו של גיא לוי ז"ל יכול לעשות כן).

74. לשאלת החוקר בנוגע לעדות שנלקחה ממנו ע"י נתבעת 1 (שכאמור, שונה מהותית מהצגת הדברים אותה הציג נתבע 2 בחקירתו במשטרה), משיב נתבע 2 כי: **"אני חייב לציין גם ש"שוברים שתיקה" חתכו וערכו את העדות ולקחו את החלקים הרלוונטים להם, ואת החלקים 'העסיסיים'" (ראה נספח ג בשורה 198). וכן כי "הם פשוט הוציאו או חתכו את הקטע שאמרתי שהייתה הכנה של הפלוגה לירי"** (נספח ג' שורה 230).

75. במעשיה אלה של נתבעת 1, חשפה נתבעת 1 את פרצופה האמיתי ואת מטרותיה האמיתיות, לא "חשיפת זוועות הכיבוש" כפי שהיא מתיימרת לעשות, אלא עריכה מגמתית ושקרית של עדויות שהגיעו לפתחה (שאף עדויות אלה לא אומתו ומתבררות כעת כעדויות שקר), הפצתן בתפוצה רחבה, ברשת האינטרנט, בחוברות שהוציאה נתבעת 1 בעותקים רבים ובהעברת החומרים לכלי תקשורת ברחבי העולם לצורך השחרת פני התובעים, חיילי צה"ל ומדינת ישראל.

76. היות ואין אנחנו בוחני כליות ולב, נותר לנו לבחון את שאלת המניע של נתבעת 1 לפרסם את מכלול השקרים והדיבות אותם היא פרסמה (במאמץ רב, תוך הוצאות משאבים גדולים) בכלים הנמצאים ברשותנו. מעיון באתר נתבעת 1 וכן באתרי התורמים, עולה כי ארגונים אירופאיים,

הממומנים על ידי מדינות אירופאיות הם המממנים העיקריים של ארגון 'שוברים שתיקה'. כפי שיובא להלן:

77. בין השנים 2012-2014 קיבל הארגון סכום כולל של 6,676,215 ₪ מארגונים אלו, סכום המהווה כ-69% מסך הכנסות הארגון בשנים אלו, כפי שעולה מהדו"חות הכספיים של הארגון.

78. בביקורת עומק שערך רשם העמותות לארגון בשנת 2012, נחשף כי חלק מהמדינות **התנו את המימון לארגון בהשגת כמות עדויות מינימאלית מחיילי צה"ל על פעילותם, או תיאור פעילות צה"ל מגזרות פעילות ספציפיות:**

- ארגון "Oxfam" מבריטניה, חתם מול נתבעת 1 על הסכם לביצוע ראיונות עם "כמה שיותר" חיילים שיעידו על ביצוע פעולות "בלתי מוסריות" הפוגעות בזכויות אדם. בשנת 2009 תרם Oxfam לנתבעת 1 74,595 ₪.
- בשנת 2009 העבירה השגרירות הבריטית בישראל תרומה בסך 271,891 ₪ לנתבעת 1. גם במקרה זה הייתה התרומה מיועדת לביצוע תיעוד וראיונות עם חיילים המספרים על שירותם הצבאי.
- ארגון "I.C.C.O" מהולנד, חתם בעבר על הסכמים מול נתבעת 1 לפיהם התחייב הארגון לראיין לפחות 90 חיילים בשנה, להכין תיעודים של חיילים, תיעודים על כל המתרחש בעיר חברון ולהוציא לאור "אנציקלופדיה של הכיבוש". ארגון "I.C.C.O" העביר לנתבעת 1 תרומה בסך 42,000 יורו בשנת 2009.

העתק דו"ח עומק של רשם העמותות מיום 17/1/13 מצורף ומסומן מ"ב.

79. בשנת 2015 (לאחר מבצע 'צוק איתן') העביר ארגון "Christian Aid" מבריטניה, תרומה בסך 293,500 ₪ לנתבעת 1. מטרת התרומה: 'איסוף עדויות'.

80. בשנים 2015-2018 העביר ארגון "Broederlijk Delen" מבלגיה, תרומות מצטברות בסך 663,832 ש"ח לנתבעת 1. התרומות הועברו בשש פעימות. בשלוש מהן יועדה התרומה ל'פרויקט איסוף' ובשלוש נוספות ל'פרויקט איסוף עדויות'.

81. בשנת 2019 העביר האיחוד האירופי תרומה בסך 50,615 ₪ לנתבעת 1. במטרת התרומה צויין "פרויקט איסוף עדויות".

82. כאמור, ארגון 'שוברים שתיקה' (נתבעת 1) שהתיימר לשפר את אמות המוסר של צה"ל בלחימה ובשגרה, הפך למכונה משומנת של מערכת לאיסוף עדויות מחיילי צה"ל שתפקידם להשחיר את פניהם של לוחמי צה"ל ושל מדינת ישראל ברחבי העולם. ניתן לסבור בנקל לאור גובה, היקף ומקור התרומות אותן מקבלת נתבעת 1 כי "עריכת" עדויות והוצאת דברים מהקשרם משחקים לידי נתבעת 1 בכך שהם כביכול "מספקים את הסחורה" לאותם הגופים המממנים את פעילותם, ובכך מגדילים את הכנסותיה.

83. זאת ועוד, מאז פרסום הדו"ח במאי 2015, נהנית נתבעת 1 מתשומת לב תקשורתית רבה בישראל ובעולם, המבוססת על פרסום הדו"ח ש"בזכותו" נפתחו שמונה חקירות פליליות של מצ"ח, דבר

שהצדיק לכאורה את פרסום הדו"ח מבחינה ציבורית. דא עקא, שחקירות אלו שנבעו מעדותו של נתבע 2, הסתיימו בהחלטה לסגור את התיק כנגד התובעים, לאחר שהתברר לחוקרים כי לא היו דברים מעולם, וכי נתבע 2 בדה את הדברים מליבו ושקריו הופצו והועצמו על ידי נתבעת 1.

84. דרך נוספת לבחון את מניעיה של נתבעת 1 לפרסם את דיבתם של התובעים ויתר חיילי צה"ל הינה בחינת גובה התרומות אותן קיבלה נתבעת 1 לאחר הוצאת הספר "ככה נלחמנו בעזה", מעיון בדו"חות הכספיים של נתבעת 1 עולה כי בשלוש השנים עובר לשנת פרסום הספר עמד היקף התרומות אותן קיבלה נתבעת 1 עמד על 3.2-3.8 מיליון ₪ לשנה, ואילו בשלוש השנים שלאחר פרסום הספר סכום התרומות כמעט והכפיל את עצמו ועמד על 7-8.4 מיליון ₪ (כשהחלק הארי והכמעט בלעדי של אותן תרומות מגיע ממדינות ומקורות זרות) דבר שהשליך באופן ישיר על היקף הוצאות הארגון על משכורות לעובדים (כמיליון ₪ בכל שנה בשנים 2011-2014 לעומת 2.3-2.8 מיליון ₪ בשנים 2016-2018), אין ספק כי אין מתאים הביטוי "הרצחת גם ירשת" לתיאור המצב הנגלה לעינינו.

הדו"חות הכספיים של נתבעת 1 בשנים 2011-2018 מצ"ב ומסומן כנספח מ"ג.

85. לא למותר לציין כי דבר זה רק מגביר את הסלידה ממעשיה של נתבעת 1 שמפיצה שקרים ודיבה אודות חיילי צה"ל ובתוכם התובעים, כך שבמקום להוקיר ולהודות לתובעים על כך שחירפו את נפשם בהגנה על מדינת ישראל ואזרחיה (ובכללם עובדי נתבעת 1) עסוקה נתבעת 1 בעריכת העדויות (שאינן נבדקו כנדרש מלכתחילה) הוצאתן מהקשרן ופרסומם בתפוצה נרחבת בארץ ובעולם, למטרותיה הפוליטיות והמסחריות.

86. יוצא כי נתבעת 1 מהווה את הפלטפורמה עליה מבוצע הפרסום, מקדמת אותו, מעודדת אותו, ומלכתחילה יוזמת אותו. לפי ס' 11 לפקודת הנוזיקין, וכן לפי ס' 12 לפקודה, יש לראות בנתבעת 1 כמי שמשדלת לפרסום, שהרי "לעניין פקודה זו, המשתף עצמו, מסייע, מייעץ או מפתה למעשה או למחדל, שנעשו או שעומדים להיעשות על ידי זולתו, או מצווה, מרשה או מאשרר אותם, יהא חב עליהם".

87. התהודה הרבה של הפרסומים, גררה את התובעים לחדרי החקירות הפליליות של מצ"ח ומשטרת ישראל. כמו כן, הפרסומים גררו שאלות הבהרה מצד אנשים המכירים את התובעים ואת שירותם בצה"ל. הדבר פגע גם ביחסם שקיבלו התובעים מחבריהם לצוות ולפלוגה בצורה מאוד חמורה.

88. התובע 3, כבר היה משוחרר מצה"ל והופנה לסרטון באתר נתבעת 1 על ידי חבר לעבודה. מיד לאחר מכן זומן לחקירה פלילית במצ"ח ב'מחנה נתן' שם נחקר בשתי הזדמנויות (תאריכים?!). במהלך החקירה הוצגו לו הסרטונים של נתבע 2. הוא נדרש להרגיע גם את בני משפחתו שאין עוול במעשיו.

89. התובעים הפכו, בעל כורחם, לבעלי כתם מוסרי וקלון, בזכות "עדותיו" השקרית של נתבע 2 והבמה הרחבה שנתנו לה אצל נתבעת 1, בלא כל בדיקה עימם.

90. ואולם, בדיקה לבסוף כן נעשתה, במצ"ח, כאשר נתבע 2 עצמו זומן לחקירה. בחקירתו הרבה לצחקק, לחזור בו מדברים, לטעון כי דבריו לא הובנו כהלכה, לחדד את סיפוריו וכך "להוציא

את העוקץ" מהפרסום (לדוגמא, בכך שהסביר כי הירי לעבר הרכבים היה לאחר מידע מודיעיני ספציפי שהתקבל, או שהבהיר כי הירי באל בורייג' בוצע לצורך מבצעי, וכי הירי שנעשה לאחר מותו של גיא לוי ז"ל היה למעשה חלק מ"היפוך קערה" למטרות מבצעיות ועוד ציין כי "מבחינה אינדיבידואלית בין החיילים במחלקה – הירי הזה היה ממניעים אישיים" דבר שגם אם אכן נכון, מוצג באופן אחר לחלוטין ב"עדויותיו" שפרסמה נתבעת 1).

91. למעשה, התברר כי נתבע 2 הוא עד לא אמין, אשר בדה ו"שיפץ" את הסיפורים לצורך פוליטי אידיאולוגי. (חקירותיו של נתבע 2 צורפו כנספחים ג-ה) **וכאשר נשאל נתבע 2 "שאלות קשות"** בחקירותיו החל להסתבך עם תשובותיו, לספק תשובות סותרות ולטעון כי הוא כלל לא מזהה את עצמו בסרטונים שפרסמה נתבעת 1 ולא זוכר האם הוא סיפק את העדויות האלה (שורה 330 **בנספח ד**) דבר מופרך כשלעצמו, היות ובחקירות קודמות שנערכו לנתבע 2 זיהה גם זיהה נתבע 2 את עצמו. הייתכן כי זכרונו וראייתו של נתבע 2 נפגעו בעת חקירה זו (השלישית במספר) לאחר שהתייעץ עם עורכי דינו?

לנוחיות בית המשפט, ערכנו השוואה בין האמירות הנחרצות ב"עדות" המצולמת לבין הדברים שאמר כשנחקר על אותה "עדות", בטבלה, מסומנת כנספח מ"ד.

92. מובן שגם לאחר החקירה במצ"ח ואחרי שחזר בו מרכיבים מרכזיים בעדותו, לא טרח נתבע 2 "לעדכן" את אותה "עדות" אצל נתבעת 1, ולא ביקש את הסרתה או צילומה מחדש. הוא העדיף להותיר אותה על כנה, באופן פוגעני ומזיק כלפי התובעים.

93. הנתבעת עוולה כמובן גם ברשלנות, אפילו רשלנות רבתי, שכן "בדיקתה" את ה"עדויות" הינה נון-בדיקה, וגם לאחר שנודע לה כי "נפלה שולל" ל"עדות" מפוברקת (כזו ש"רצתה" להאמין בה יותר מאשר לבדוק אותה), היא אינה טורחת לפרסם "גילוי דעת" או "תיקון". ודאי לא לפנות לעשרות כלי התקשורת ברחבי העולם, בהם הפיצה את הדברים הנוראיים, הפוגעים – גם בתובעים – וגם במדינה, בכולנו.

ז. הטענות המשפטיות:

94. הפרסומים של הנתבעים, ה"עדות" (שחולקה למספר סרטונים ולמספר "עדויות"), הם לשון הרע ולאור תוכנם והיקפם, ופרסומם המאסיבי בארץ ובעולם, גורמים לתובעים פגיעה קשה בשמם הטוב ללא כל ביסוס, גם אחרי שנתבע 2 כשל בחקירתו להוכיח מי מהדברים.

95. ודוק. נתבע 2 אינו יכול לטעון כי דבריו בפרסומים עולים כדי הבעת דעה, וזאת מאחר ותוכן הפרסומים ונוסחם מוצג **כלשון עובדה** – אשר אינה לשונה של הבעת דעה. משכך, כל הגנת סעיף 15 ו-16 אינה עומדת. זאת ועוד, מאחר והדברים אינם אמת – גם הגנת סעיף 14 אינה עומדת. מאחר והדברים אינם מוגנים בהגנה מוחלטת – גם הגנת סעיף 13 אינה עומדת.

96. נתבע 2 ביצע עוולות לשון הרע בזדוניות ובחוסר תום לב, כלומר מתוך כוונה להרע ולהזיק לתובעים 2 ו-3. משמעות הדבר היא כפל סכום הפיצוי, לפי ס' 7 לחוק איסור לשון הרע. הנתבעת 1 הינה המשדלת והמפרסמת, והינה רשלנית מעצם אי בדיקת המידע ואימותו טרם פרסומו.

97. כאמור, נתבעת 1 מוחזקת גם כמשדלת ויוזמת, לפי וכן עוול גם ברשלנות לפי סי' 35 לפקודה ולרבות בעוולה של שקר מפגיע. בנוסף, כפי **פקודת הנזיקין**, שנטען, נתבעת 1 ערכה ופרסמה באופן מגמתי חלקים מעדותו של נתבע 2 (כפי שניתן לראות בנספח ג בשורה 198 ובשורה 230), לחצה על נתבע 2 (כדבריו בחקירתו במצ"ח) שיסכים למסור עדות מוסרטת בוודאן לצורך "הגדלת האימפקט" (וזאת מספר חודשים לאחר שכבר מסר את "עדותו" בפני נציגי נתבעת 1) ופרסמה בתפוצה נרחבת ובהשקעה כספית גדולה את השקרים אותם סיפר נתבע 2, זאת ללא אימות ובדיקת העדויות שבנקל ניתן היה ללמוד כי אין לדברים כל בסיס עובדתי עליו הם יכולים להישען.

ח. אומדן נזק – 39 פרסומים (ועוד יותר):

98. ספרנו פרסומים רבים כ"מסכת אחת", וליקטנו את כל הפרסומים ברשת הטוויטר כפרסום אחד, ועם כל זאת הבאנו בסך 39 פרסומים, המשמיצים כל אחד מהתובעים, קרי – 78 עילות תביעה.

99. הפרסומים שנכתבו והועלו מייחסים לתובעים התנהגות לא מוסרית, בירונית, פלילית, של הרג חפים מפשע להנאתם, ירי על רכבים מזדמנים כך שתם להפגת השעמום של צוות הטנק, ירי על פלאח העובד באדמתו, ירי לעבר בתים ללא שום צורך מבצעי, דברים איומים שלא היו ולא נבראו. הפרסומים מכילים אמירות לשון הרע שנועדו לבזות ולהשפיל את התובעים ופרסומים רבים אלו עולים כדי פרסום לשון הרע כעולה מסעיף ההגדרות של חוק איסור לשון הרע.

100. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע קובע:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;"

101. לפי סעיף 7 לחוק הפיצוי הינו בגובה עד 50,000 שקלים לטובת הנפגע, אפילו ללא הוכחת כל נזק לשמו הטוב, ואולם הסכום צמוד למדד וכיום עומד על כ-75,000 שקלים לכל פרסום.

102. לפיכך רשאי וזכאי כל אחד מהתובעים לתבוע בגין 39 הפרסומים – ולאחר הצמדה – 2,925,000 שקלים.

103. כל אחד, משמע עבור שניהם – היה מקום לתבוע 5,850,000 שקלים.

104. הסכום הסטטוטורי מוכפל, ע פי סי' 7, במקרה של זדון וכוונה לפגוע. קרי – 150,000 שקל לפרסום. רוצה לומר – 11,700,000 שקלים הוא הסכום המקסימלי שמספק המחוקק במקרה כמו זה. אכן, נזק עצום גרמו הנתבעים. באדישות וברשלנות? דומה יותר – בזדון ומתוך רצון שהאמצעים יקדשו את המטרה, ותוך שאיבדו את הצפון בין רצונם לסייע לצה"ל להיות "מוסרי", עד שאין להם בעיה להפיץ ברבים עלילת דם שקרית, לא בדוקה. ולא להודות בכך גם לאחר שברור כי זו התמונה.

105. ואכן, בהליך המסומן ת.א. (מרכז) 16-11-12733 ניסים מגנאגי נ' מוחמד בכרי, אשר הסתיים זמן קצר לפני הגשת תביעה זו בבית משפט זה, פסק הדין קובע כי הבמאי בכרי, שפעל בדרך דומה לזו של הנתבעים כאן בהפצת "עדויות" שקריות נגד חייל צה"ל, ישלם פיצויים – בגין פרסום אחד בלבד עבור תובע אחד בלבד - בסכום של 175 אלף שקלים וכן הוצאות משפט בסך של 50 אלף שקלים, כמו גם יימנע מהקרנת הסרט והפצת עותקיו.

106. זה הפיצוי לתובע אחד (!) עבור פרסום אחד (!).

107. במקרה זה תובע כל אחד מהתובעים 2-3 את 39 הפרסומים (המפוזרים) במספר סרטונים של "עדויות" ובכלי התקשורת הרבים). ונזכיר כי נגרם נזק רב לשניהם - הפרסום גרר פתיחת הליכים פליליים נגד שני תובעים אלו. המדובר בחקירות לחינם, בהתבסס על "עדויות" הנתבע 2, שהתבררה כבדיה. הכפלת מספר הפרסומים, עבור כל תובע, ב-150,000 שקלים (אף פחות משקיבל התובע מגנאגי עבור פרסום אחד), מובילה לחישוב גבוה בהרבה מסכום התביעה ומהסכום שקבע בית המשפט בעניינו של בכרי שאוזכר מעלה.

108. גם בלא צורך להיכנס בגידרו של הפיצוי הסטטוטורי, התובעים יבקשו לתבוע נזק מיוחד (נזק נפשי, כאב וסבל) לפי החלק הכללי בפקודת הנזיקין, בשל הקושי לקבוע אומדן לנזק בלתי נתפס זה, כמופיע בע"א (תל-אביב-יפו) 10-04-14716 - עו"ד אילן בומבך נ' עו"ד פישביין, שכן עסקינן בנזק לא ממוני לפי אומדנה של בית המשפט.

109. יפים לעניין זה דברי בית המשפט העליון בפס"ד ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי:

"גיבושה של עוולת לשון הרע אינה מותנית בקיומו של נזק. יחד עם זאת, לצורך פסיקת פיצוי, חלות ההוראות הכלליות של דיני הנזיקין, המחייבות קיומו של נזק כתנאי לפסיקת פיצוי, שהרי סעד הפיצוי, מטבעו, מצריך קיומו של נזק עליו יש לפצות..."

זאת, בכפוף לפיצוי הסטטוטורי ללא הוכחת נזק, המוסדר בהוראה מיוחדת בסעיף 7 לחוק איסור לשון הרע...

דרישת הנזק אין משמעה 'נזק ממון' דווקא, וגם נזק כללי הוא בבחינת נזק לצורך הענין. מבחינת הדרישה ההוכחתית, ניתן להיעזר בחזקה עובדתית על פיה פרסום לשון הרע מעצם טיבו גורם נזק, אלא אם הוכח אחרת..."

למונח 'נזק' שבפקודת הנזיקין, הכולל גם פגיעה בשם טוב, יש להעניק משמעות רחבה, ולכלול בו כל הפסד מוחשי, לרבות סבל נפשי..."

כך הוא לעניין העוולות הכלליות שבפקודת הנזיקין, המתפרשות גם על נזקים נפשיים וכאב וסבל, וכך הוא בעוולה על פי חוק איסור לשון הרע, שעיקר עניינה פגיעה בשם טוב של אדם. עוולת לשון הרע גוררת באופן טבעי נזקים שלא אחת קשה לאמוד אותם במושגים ממוניים, וקשה להיטיב אותם בדרך ממונית ישירה. לאור אופייה של עוולת לשון הרע, נקבעו במהלך השנים אמות מידה ייחודיות לחישוב פיצויים על פגיעתה, הנגזרות מן הערכים המוגנים ומן התכליות הייחודיות הטמונות בבסיסה. האיזון החוקתי בין הזכות לשם הטוב ולפרטיות, לבין הזכות לחופש ביטוי, המקרינה על גבולות האיסור על לשון הרע, משתרע לא רק על מישור האחריות, אלא גם על הבחירה בין הסעדים שיש להעניק במקרה נתון, ועל שיעור הפיצויים הנפסק (ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (פסקה 50 וההפניות שם))."

110. הפרסומים המופיעים בתביעה זו, כפי שניתן להבין, נועדו כדי לפגוע, פורסמו בכוונת זדון, כנלמד מהאינטנסיביות, מהתוכן, וגם מכך שלא תוקנו לאחר שנתבע 2 עומת בחקירתו עם הדברים והתברר כי הוא עצמו לא עומד מאחוריהם. יש לפיכך להכפיל את סכומי הפיצוי. אף התברר כי אין כל בדיקה, סינון או ניסיון להיצמד לעובדות מצד הנתבעת. גם לא לאחר היוודע שקריו של הנתבע.

111. ה"עדות" של נתבע 2 פורסמו הן באתר נתבעת 1, הן בחשבון ה"יוטיוב" של הנתבעת (בגרסה רגילה ובגרסה עם כתוביות באנגלית), בדו"ח אותו הוציאה נתבעת 1 בשם "ככה נלחמנו בעזה 2014" (חוברת בעברית וחוברת באנגלית), באתר "וואלה ניוז", באירוע "שטח G", בתוכנית "שיחת היום" בערוץ 2, בחשבון הפייסבוק של נתבעת 1, באתר "Tzukeitan.co" - אתר ייעודי אותו הקימה נתבעת 1 לצורך הצגת עדויות חיילים מ"צוק איתן" (אתר בו כשליש מהעדויות שפורסמו "שייכות" לנתבע 2), וכלי התקשורת הזרים – "The Guardian", "channel 4", "democracy Now", "news", פרסומים אלה בוצעו ע"י נתבעת 1 ו/או במקביל לראיונות עם בכירים בנתבעת 1.

112. בנוסף, לאחר "הודעה לעיתונות" שפירסמה נתבעת 1 אודות הדו"ח "ככה נלחמנו בעזה 2014", פרסמו כלי תקשורת רבים בישראל ובעולם את עדויות נתבע 2 תוך שהם מעבירים ביקורת קשה ואף אנטישמית לעיתים נגד מדינת ישראל (בין היתר בכלי התקשורת הבאים: "nrg", "ynet", "הארץ", "אל ג'זירה", "France 24", "Euronews" ועוד). פרסומים אלה גם היוו חלק מדו"ח האו"ם אודות מבצע 'צוק איתן', ו"זכו" אף להתייחסות באתר האינטרנט של ארגון הטרור הרצחני חמאס.

113. למעשה העדויות פורסמו עשרות פעמים בעשרות פלטפורמות שונות, שכל אחת מהן הינה הוצאת דיבה בפני עצמה המקימה עילת תביעה לגבי כל אחד מהתובעים 2-3 וכנגד כל אחד מהנתבעים.

114. יוצא, שחסד גדול נעשה עם הנתבעים בכך שלצורכי הנוחות והאגרה, התובעים יעמידו את תביעתם על סך של 2,600,000 ₪ בלבד.

ט. סוף דבר:

115. בית המשפט מוסמך לדון בתביעה, מבחינת סמכותו המקומית והעניינית בהתאם למקום מגוריהם של התובעים והנתבעים.

116. הנזק שגרמו הנתבעים, במכוון, לתובעים (וגם לצה"ל ולמדינת ישראל) הוא נזק רב. פרסומיהם הועברו לגופים בינלאומיים רבים, שהסתמכו עליהם כדי להשמיץ באמצעותם את צה"ל ומדינת ישראל, כאשר התובעים עצמם הם "נזק משני והיקפיו" של הנתבעים.

117. האירועים שמפורסמים על ידי הנתבעים לא התרחשו. נתבע 2 עצמו יכול היה להגיב רק בצחקוק ובשינוי גרסאותיו כשנחקר עליהם, וממילא לא עומד מאחורי הדברים כפי שפורסמו. התובעים ספגו ביקורת ממשפחתם, מחבריהם, מחבריהם לשירות הצבאי, וכן התמודדו עם הליכים פליליים נגדם שהסתיימו בלא כלום, רק בגלל פרסומי כזב אלה.

118. אשר על כן מתבקש בית משפט נכבד זה לזמן את הנתבעים לדין ולחייבם לשלם לתובעים סך של 2,600,000 ש"ח, ביחד ולחוד, בצירוף ריבית והפרשי הצמדה מיום הגשת התביעה ועד ליום התשלום בפועל.

119. כן מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את הנתבעים לשלם לתובעים הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בצירוף ריבית, הפרשי הצמדה ומע"מ כדין.

120. עוד מבוקש כי הנתבעים יפרסמו על חשבונם תיקון או הכחשה לדברים לפי ס' 9 לחוק איסור לשון הרע בפרסום מקיף ומשמעותי שינקה את שמם של התובעים, בכל אחד מהעיתונים וכלי התקשורת בישראל ובעולם בהם פורסמו ההשמצות שהובאו בנספחים להלן, וכן יימנע מפרסום נוסף שלהם לפי ס' 9 לחוק, וכן כי בית המשפט יורה על מחיקת הפרסומים לפי ס' 9 לחוק ופרסום הודעות מתקנות באתר הנתבעת לפי סעיף זה, וכן על פי ס' 75 לחוק **בתי המשפט, התשמ"ד-1984**.

ב"כ התובעים,

עו"ד צור פלק,

מ.ר. 81779

עו"ד רון לוינטל,

מ.ר. 41652